

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΟ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΟΖΟΥΚΙΔΗΣ: το περίστροφο, ένα εξάγωνο ιστοριών

εκδόσεις *δήγμα*
Μαντινείας 48, Τ.Κ. 54644, Θεσσαλονίκη
Τηλ.: 6973160705 και 6937108881
<http://www.ekdoseis-digma.gr/>
e-mail: thanasis@triaridis.gr

&
εκδόσεις *Ευρασία*
Ομήρου 47, Τ.Κ. 10672, Αθήνα
Τηλ.: 210 3614968 Φαξ: 210 3613581
<http://www.eurasiabooks.gr/>
E-mail: info@eurasiabooks.gr

δήγμα / μυθοπλασίες 17
το περίστροφο, ένα εξάγωνο ιστοριών
1η έντυπη έκδοση, Μάρτιος 2014
140 σελίδες (12 επί 20)
ISBN: 978-618-5027-19-3

© γενικό: 2014 ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΟΖΟΥΚΙΔΗΣ

© για την έντυπη ελληνική έκδοση: 2014, εκδόσεις *δήγμα*
και ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΟΖΟΥΚΙΔΗΣ

ΣΧΕΔΙΑΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θανάσης Τριαρίδης
ΜΟΡΦΟΠΟΙΗΣΗ ΕΚΔΟΣΗΣ: Θανάσης Τριαρίδης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Τραϊανός Μάνος
ΤΕΧΝΙΚΗ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ: Γιάννης Ευαγγέλου
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μαρία Μεκέ

Στο εξώφυλλο, *Ο Άγιος Ιερώνυμος*, περ. 1480-1481, Πανακοθήκη του Βατικανού, Ρώμη.

Τυπώθηκε στην Αθήνα τον Μάρτιο του 2014 για λογαριασμό των εκδόσεων *δήγμα*. Κυκλοφορεί ελεύθερο από κάθε «πνευματικό δικαίωμα».

Το κείμενο του βιβλίου διατίθεται ελεύθερα στο Διαδίκτυο, στη διεύθυνση
<http://www.ekdoseis-digma.gr/>

κωνσταντίνος ποζουκίδης

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΟ

ένα εξάγωνο ιστοριών

δήγμα

*Στον Τραϊανό Μάνο και τη Μαρία Μεκέ, για την
αγάπη τους και την ανιδιοτελή προσφορά τους.*

*Το περίστροφο * περιεχόμενα*

I. το περίστροφο11
II. ο τοίχος65
III. οι καθρέφτες77
IV. η πτώση91
V. η γέννα103
VI. το δάσος131

I

το περίστροφο

Η εκδρομή

Είχαν αποφασίσει να πάνε με την Κορίνα εκδρομή στη λίμνη. Αυτός δεν ήθελε, εκείνη όμως τον πίεζε. Νιώθω αυτό το σπίτι πως σε ρουφάει, πως σε κάνει γαργάρα και σε φτύνει, σαν ξερατό σε φτύνει, σε βγάζει μέσα απ' το έντερό του σαν ζεστό σκατό. Νιώθω αυτό το σπίτι πως σε ρουφάει του έλεγε. Τον έπεισε να πάνε στη λίμνη. Ήτανε Τετάρτη μεσημέρι. Το τηλέφωνό του χτύπησε και τον ξύπνησε. Η Κορίνα θα περνούσε σε μισή ώρα με το αυτοκίνητό της. Μισή ώρα πέρασε και η Κορίνα έφτασε. Τον κόρναρε. Κατέβηκε τις σκάλες γυρίζοντας γύρω γύρω σε έναν λαβύρινθο από σκάλες που στριφογύριζαν γύρω από τον εαυτό τους σαν να τον οδηγούσαν στο κέντρο της γης, που στριφογύριζαν συνέχεια γύρω και γύριζε κι αυτός μαζί τους ζαλισμένος. Σαν έφτασε στον πάτο τα βγαλε όλα. Η Κορίνα τον

περίμενε υπομονετικά. Μπήκε βιαστικά στο αυτοκίνητό της και ξεκίνησαν.

Η λίμνη απείχε 232 χιλιόμετρα, περίπου μισή ώρα με το αμάξι. Ο δρόμος είχε ελάχιστη κίνηση. Ο δρόμος ήταν άδειος. Φτάσανε στη λίμνη και άνοιξαν ένα παλιό κιλίμι και κάθισαν πάνω του αμίλητοι κοιτώντας τη λίμνη. Ένας παγωμένος όγκος, ένας όγκος ασάλευτος. Να βουτήξουμε τον ρώτησε και βγάλανε τα ρούχα τους. Βούτηξε πρώτα εκείνη με δύναμη θρυμματίζοντας τον πάγο της λίμνης. Την ακολούθησε κι ένιωσε να παγώνει να παγώνει μέχρι τα κόκαλα να παγώνει μέχρι τα δόντια του μέχρι το μυαλό του.

Μέσα στη λίμνη κάτω απ' το νερό τίποτα δεν μπορούσες να δεις. Όλα ήταν λευκά όλα ήταν λευκά ακόμα πιο λευκά ακόμα πιο άσπρα όλα. Δεν μπορούσες να δεις τίποτα. Έκανε να την αγγίξει να τη χαϊδέψει μα το χέρι του πάγωσε και το τράβηξε πίσω κάπως βίαια. Η κίνησή του ακούστηκε μέσα στο βουβό στερέωμα, αντήχησε μέσα στο λευκό το πάλλευκο του πάγου

της λίμνης και η Κορίνα γύρισε και τον κοίταξε τον κοίταξε επίμονα δεν μίλησε μόνο τον κοίταξε. Ύστερα από λίγο βγήκε από τη λίμνη και έτρεξε προς τα ρούχα του. Τα είχε αφήσει πάνω σε έναν μικρό βράχο διπλωμένα. Τα ρούχα του δεν υπήρχαν. Στη θέση τους υπήρχε ένα μικρό περίστροφο.

Γύρισε να δει την Κορίνα. Η Κορίνα έστεκε στη λίμνη μα δεν τον κοιτούσε. Έψαξε γύρω του να βρει ποιος είχε βάλει εκεί ένα μικρό περίστροφο. Δεν ήτανε όμως εκεί κανείς. Η λίμνη είχε κρατήσει ακόμα το σχήμα του σώματός του σαν καλούπι. Αποφάσισε στιγμιαία να πιάσει το περίστροφο. Μια βαθιά ανάγκη τού έλεγε να πιάσει αυτό το περίστροφο. Το έπιασε με το δεξί του χέρι. Πρώτη φορά έπιανε περίστροφο στο χέρι του. Ήτανε κρύο και κάπως βαρύ. Τα δάχτυλά του κλείσανε γύρω από το περίστροφο. Γύρισε να δει την Κορίνα που δεν ήτανε εκεί, που δεν είχε αφήσει ούτε το σχήμα του σώματός της στη λίμνη. Πήρε το περίστροφο και έφυγε. Δεν μπορούσε να φύγει αν δεν έπαιρνε το περίστροφο. Ίσως αυτός να

ήτανε ο ρόλος της Κορίνας μέσα στο τεράστιο δράμα του. Να τον οδηγήσει στη λίμνη για να βρει το περίστροφο που θα γινότανε τώρα η ζωή του.

Η επιστροφή

Πλησίασε το αμάξι της Κορίνας. Έπρεπε να βγάλει από την τσάντα της τα κλειδιά για να ανοίξει. Σκέφτηκε προς στιγμή να αφήσει το περίστροφο πάνω στο καπό, να βγάλει τα κλειδιά με το δεξί του χέρι, να ξεκλειδώσει την πόρτα του οδηγού, ύστερα να πιάσει το περίστροφο με το αριστερό του χέρι και να το βάλει μέσα στην τσάντα της Κορίνας. Ύστερα θα έμπαινε μέσα και θα οδηγούσε για το σπίτι του. Δεν ήθελε όμως να το αφήσει. Έτσι τα έκανε όλα με το αριστερό. Με το αριστερό έβαλε το κλειδί στη μηχανή και έβαλε μπρος, με το αριστερό έβαλε πρώτη και ξεκίνησε.

Το ταξίδι του γυρισμού έπαιρνε περισσότερο από μισή μέρα. Πέρασαν ώρες χωρίς να νιώσει την ανάγκη να αλλάξει ταχύτη-

τα. Όμως όταν αναγκάστηκε, το πρόσωπό του χλόμιασε. Τα μάτια του εξέπνευσαν και χάσκανε άδεια μάτια μαύρα κενά μάτια. Έπρεπε να αφήσει το περίστροφο και να αγγίξει τον λεβιέ αλλά το περίστροφο είχε κολλήσει, ο αντίχειρας, ο παράμεσος και ο μικρός του δεξιού χεριού του είχαν κλειδώσει στη λαβή του και ο δείκτης χάιδευε τη σκανδάλη. Προσπάθησε πάλι να το αφήσει προσπάθησε να ανοίξει τα δάχτυλά του αλλά αυτά είχαν μια νεκρική ακαμψία σαν να είχε το χέρι του νεκρωθεί και είχαν νεκρώσει τα δάχτυλά του. Οδήγησε σε μια νεκρική σιωπή. Τα μάτια του παρέμειναν άδεια. Και δεν ξαναγέμισαν.

Σαν έφτασε ανέβηκε γοργά τις ατέλειωτες σκάλες όλο ανέβαινε μέχρι που έφτασε σε έναν χώρο πνιγηρό σε έναν χώρο που οι τοίχοι του κλείναν όλο κλείναν τις ώρες της απουσίας του, τα παράθυρα χτίζονταν αργά και μεθοδικά σαν έλειπε, τούβλο τούβλο, και τον κάνανε ακόμα πιο μικρό ακόμα πιο κλειστό, περικλειστο τούτο τον χώρο. Έσπευσε στο ελάχιστο

μπάνιο του να σαπουνίσει το χέρι του, να ξεπλύνει το περίστροφο, να του βάλει σαπούνι για να γλιστρήσει και να φύγει στον πάτο του νιπτήρα, να πνιγεί στον λαβύρινθο των σωλήνων. Μα το περίστροφο δεν ξεπλένονταν. Το περίστροφο παρέμενε κολλημένο στο δεξί του χέρι που δεν ήτανε πλέον το χέρι του μόνο μα το χέρι του με το περίστροφο. Αγανάκτησε και κουρασμένος έπεσε να κοιμηθεί, χώνοντας το χέρι του με το περίστροφο κάτω από το μαξιλάρι. Ένωθε τη μεταλλική του σκληρότητα καθώς ξάπλωνε πάνω του. Λίγο πριν κοιμηθεί νόμισε προς στιγμή ότι ο δείκτης του είχε λιώσει και είχε γίνει ένα με τη σκανδάλη. Κοιμήθηκε και ονειρεύτηκε πως έγινε ολόκληρος ένα τεράστιο περίστροφο.

Η εκδρομή

Είχαν αποφασίσει να πάνε με την Κορίνα εκδρομή στη λίμνη. Αυτός δεν ήθελε καθόλου μα η Κορίνα ήθελε, ποτέ δεν πάμε εκδρομή να πάμε μια εκδρομή στη λίμνη. Αυτό το σπίτι σε καταβροχθίζει,

πρέπει από μέσα του να βγεις αλλιώς θα σε βγάλει αυτό, θα σε βγάλει μασημένο, θα φτύσει ένα ένα τα κόκαλά σου. Πρέπει να πάμε μια εκδρομή στη λίμνη. Ήτανε Τετάρτη μεσημέρι και το τηλέφωνο χτύπησε να τον ξυπνήσει. Σε μισή ώρα η Κορίνα θα ήταν εκεί. Δεν θα κορνάρει, να την περιμένει κάτω. Ντύθηκε βιαστικά και πήρε να κατεβαίνει τις σκάλες με ταχύτητα ιλιγγιώδη και με βέβαιο ίλιγγο. Οι σκάλες ήτανε ένα τεράστιο χωνί στο οποίο γύριζε ξανά και ξαναγύριζε μέχρι να τον ρουφήξει και να τον κλείσει σε ένα γυάλινο ψηλό μπουκάλι όπου βέβαια θα τον περίμενε ο θάνατος. Ήτανε μια μεγάλη ρουφήχτρα οι σκάλες.

Την περίμενε στο απέναντι πεζοδρόμιο. Εκείνη σταμάτησε μπροστά του και του άνοιξε την πόρτα. Επιβιβάστηκε και ξεκίνησαν για τη λίμνη. Η λίμνη ήτανε μια τεράστια χαβούζα. Και έστεκε κάπου εκεί, τόσο μα τόσο κοντά τους.

Έλα να κολυμπήσουμε του είπε να βγάλουμε τα ρούχα μας και να κολυμπήσου-

με. Γδύθηκε πρώτη και βούτηξε χωρίς να τον περιμένει. Εκείνος γδύθηκε, δίπλωσε τα ρούχα του και τα άφησε κάτω από ένα τεράστιο δέντρο, απ' αυτά που δεν φυτρώνουν πια αλλά κάποτε φύτρωναν και είχαν κυριεύσει τον κόσμο. Γύρισε για λίγο να τη δει να κολυμπάει, ίσως και για να δει κλεφτά τον εαυτό του στη λίμνη, κι ύστερα γύρισε για να ξαναφορέσει τα ρούχα του. Δεν ήθελε να κολυμπήσει. Τα ρούχα του όμως δεν υπήρχαν. Στη θέση τους υπήρχε ένα περίστροφο, ένα μικρό περίστροφο. Έκανε να κοιτάξει πάλι την Κορίνα μα η Κορίνα δεν υπήρχε ούτε η λίμνη υπήρχε. Υπήρχε μόνο ένα μικρό περίστροφο κάτω από ένα τεράστιο δέντρο.

Σκέφτηκε να το πιάσει και να το πετάξει μακριά, να το πετάξει στο βάθος της κάποτε λίμνης. Το μισούσε το περίστροφο, όχι μόνο αυτό αλλά κάθε περίστροφο, κάθε αντικείμενο που μπορούσε τόσο απλά να σκοτώσει έναν άνθρωπο ή κάθε τι που έμοιαζε με άνθρωπο. Μα είχε την περιέργεια να το αγγίξει. Δεν είχε αγγίξει ποτέ του περίστροφο. Άπλωσε το δεξί του χέρι

και το έκλεισε απαλά γύρω από το περίστροφο. Το σήκωσε και το χέρι του βάρυνε και σκλήρυνε για να μη βαρύνει άλλο. Αποφάσισε να φορέσει τα ρούχα της Κορίνας και να φύγει. Σκέφτηκε να αφήσει το περίστροφο κάτω εκεί που το βρήκε, κάτω απ' το γιγάντιο δέντρο, μα κατάλαβε πως δεν ήταν αυτό που ήθελε. Ήθελε να πάρει το περίστροφο μαζί του.

Μέσα στην τσάντα της Κορίνας βρήκε τα κλειδιά για το αμάξι. Ξεκλείδωσε με το αριστερό του χέρι αρνούμενος να αφήσει το περίστροφο από το δεξί, έβαλε μπρος με το αριστερό, έπιασε με το ένα και αριστερό του χέρι το τιμόνι και ξεκίνησε.

Για πάνω από μισή ώρα δεν χρειάστηκε να βάλει ταχύτητα. Όταν όμως το προσπάθησε αντιλήφθηκε τρομαγμένος ότι δεν μπορεί να αφήσει το περίστροφο από το χέρι του, ότι το χέρι του είχε κολλήσει πάνω στο περίστροφο, ότι τα δάχτυλά του είχανε αγκαλιάσει σφιχτά τη λαβή του, ότι ο δείκτης του είχε τοποθετηθεί απαλά αλλά άκαμπτα πάνω στη σκανδά-

λη. Ένωσε το κεφάλι του να ξεφουσκώνει και να αδειάζει να αδειάζει από το στόμα του από τα ρουθούνια του να αδειάζει από τ' αφτιά του.

Οδήγησε μηχανικά και έφτασε στο σπίτι του. Κάποιος του είχε χτίσει τα παράθυρα κι έτσι το διαμέρισμά του δεν φαινόταν από τον δρόμο, φαινόταν μόνο ένας τεράστιος τοίχος χωρίς παράθυρα, ένας τοίχος χωρίς ανάσα. Μονάχα ένας τοίχος. Ανέβηκε τις σκάλες που πια δεν ανεβαίνονταν καθώς προστίθονταν όλο κι άλλες σκάλες με το πέρασμα του χρόνου, σκάλες περισσότερες, αμέτρητες σκάλες που δεν είχες ανάσα να ανέβεις.

Μισή ώρα μετά έφτασε στο διαμέρισμά του και ασθμαίνοντας έτρεξε στην κουζίνα. Ήθελε να καθαρίσει το περίστροφο από το χέρι του, το περίστροφο ήτανε ένας λεκές, έπρεπε να το καθαρίσει γιατί το περίστροφο αλλιώς θα άπλωνε, όλο και θα άπλωνε και θα γινόταν μεγάλο όσο ένα χέρι, μεγάλο όσο ένα σώμα ανθρώπινο, όσο το σύμπαν μεγάλο. Μα το

περίστροφο δεν καθαρίζονταν. Όσο και αν έτριβε, όσο νερό και αν έριχνε, όσο και αν έτριβε το περίστροφο έμεινε εκεί, τα δάχτυλά του δεν ξεκολλούσαν από πάνω του. Αγανακτισμένος έπεσε να κοιμηθεί, έχωσε το χέρι του με το περίστροφο κάτω από το μεγάλο μαξιλάρι και ξάπλωσε πάνω του. Και όσο ξάπλωνε η σκληράδα του μετάλλου τον γλύκαινε και τον νανούριζε. Κοιμήθηκε και ονειρεύτηκε ότι ήτανε μια τεράστια σφαίρα, η πιο μεγάλη σφαίρα που υπήρξε ποτέ, και γύριζε γύριζε προσπαθώντας να βγει μέσα από ένα ακόμα πιο μεγάλο περίστροφο.

Όταν ξύπνησε έβγαλε το χέρι του κάτω από το μαξιλάρι. Ο δείκτης του είχε λιώσει και είχε γίνει ένα με τη σκανδάλη. Ο αντίχειράς του είχε πάρει το χρώμα του ξύλου καθώς ετοιμαζόταν η λαβή να τον ρουφήξει. Τότε σκέφτηκε ότι θα έπρεπε να ζησει μερικές μέρες με το περίστροφο στο χέρι του, λίγες μέρες μόνο μέχρι να βρει έναν τρόπο να το ξεφορτωθεί. Κάπως να ξεφορτωθεί το περίστροφο και το χέρι του μαζί, γιατί περίστροφο και χέρι ήτανε

πια ένα σώμα, ίσως όχι σώμα ακόμα μα ένα χέρι σίγουρα. Σηκώθηκε και πήγε στο μπάνιο. Για έναν λόγο άγνωστο έδειχνε ωραίος με το περίστροφο στο χέρι. Και δεν του φάνηκε τόσο περίεργο που είχε ένα περίστροφο στο χέρι, που το χέρι του όλο δεν ήτανε τίποτα άλλο παρά ένα περίστροφο.

Το περίστροφο

Είχανε πάει μια εκδρομή με την Κορίνα σε κάποια λίμνη άγνωστη γι' αυτόν, σε κάποια λίμνη που ποτέ κανείς δεν είχε αναφέρει. Αν και δεν ήθελε καθόλου να πάει, η Κορίνα ήθελε να πάει και ήθελε και αυτόν να έρθει μαζί της. Πήγε στη λίμνη. Η Κορίνα στο δρόμο τού έκλεισε τα μάτια κι έτσι ποτέ δεν έμαθε πού βρισκόταν εκείνη η λίμνη. Ούτε κατάλαβε πώς γύρισε από τη λίμνη, γιατί γύρισε μόνος του, γιατί την Κορίνα την κατάπιε η λίμνη και τη λίμνη την κατάπιε αυτό που τη γέννησε και την κατάπιε στιγμιαία όπως τη γέννησε. Ή μπορεί απλά η λίμνη να εξαφανίστηκε και μαζί της να ρούφηξε και την Κορίνα.

Σημασία είχε ότι η Κορίνα ποτέ δεν γύρισε μαζί του από τη λίμνη και πως αυτός γύρισε κρατώντας στο χέρι του ένα μικρό περίστροφο που κάπου το βρήκε και δεν ήθελε εκεί να το αφήσει. Και καθώς γύριζε με το αμάξι της Κορίνας συνειδητοποίησε πως δεν μπορούσε να αφήσει το περίστροφο από το χέρι του, κατάλαβε τρομαγμένος πως το περίστροφο είχε κολλήσει στο χέρι του και δεν ξεκολλούσε. Σαν έφτασε στο διαμέρισμά του, που όλο άλλαζε, που όλο άλλαζε σχήματα και διαστάσεις, που άλλοτε γεννούσε παράθυρα και άλλοτε τα κατάπινε, και έφτασε εκεί μέσα από έναν λαβύρινθο από σκάλες, που τον αριθμό τους και το σχήμα τους δεν μπορούσε ποτέ να συγκρατήσει γιατί όλο αυξάνονταν και όλο μειώνονταν, γιατί όλο τον ρουφούσαν και όλο τον ξερνούσαν, σαν έφτασε στο διαμέρισμά του, έτρεξε στο αμφιβόλου μεγέθους μπάνιο του, κι ύστερα έτρεξε στον νεροχύτη της κουζίνας, για να ξεπλύνει το περίστροφο, για να κάνει το περίστροφο να ξεκολλήσει από το χέρι του, για να ξεπλύνει την

κόλλα από το περίστροφο που είχε κολλήσει στο χέρι του και πλέον έστεκε σαν λεκές, ένα μαύρο περίστροφο με ξύλινη λαβή σε ένα άσπρο σε ένα κατάσπρο χέρι, μα το περίστροφο δεν ξεπλένονταν, δεν ξεκολλούσε, το περίστροφο είχε γίνει ένα με το χέρι του, χέρι και περίστροφο ήτανε ένα. Και εκείνο το βράδυ κοιμήθηκε με το περίστροφο κάτω από το μαξιλάρι και με μια βεβαιότητα ότι σαν θα ξυπνούσε το χέρι του θα ήτανε περισσότερο περίστροφο και λιγότερο χέρι, το χέρι του σιγά σιγά θα είχε λιώσει και θα γινότανε όλο και περισσότερο ένα με το περίστροφο που κρατούσε. Και σαν ξύπνησε το επόμενο πρωί, ούτε που θυμόταν τι ονειρεύτηκε, ένα κομμάτι του χεριού του είχε γίνει κομμάτι ένα με το περίστροφο. Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη του σαλονιού του, ή στον καθρέφτη του μπάνιου, και είδε το χέρι του με το περίστροφο, και αποφάσισε πως κάτι έπρεπε να κάνει, κάπως να ξεφορτωθεί το περίστροφο ακόμα και αν έπρεπε να ξεφορτωθεί μαζί και το χέρι του. Έτσι αποφάσισε να κόψει το χέρι

του μαζί με το περίστροφο, να βρει τρόπο να το κόψει. Μα σαν κοιτάχτηκε στον καθρέφτη, σε κάποιον καθρέφτη τέλος πάντων, είδε τον εαυτό του πιο ωραίο σαν κρατούσε το περίστροφο. Ο εαυτός του ήτανε πιο ωραίος με ένα περίστροφο παρά χωρίς καθόλου περίστροφο.

Το νοσοκομείο

Εκείνη τη μέρα που ξύπνησε με ένα χέρι όλο και περισσότερο περίστροφο ήτανε η μέρα εκείνη που ένας καρκίνος ή ένας περίεργος ιός ερχότανε από την Ανατολή και εξαπλώνονταν σαν καρκίνος στους ανθρώπους και στα κράτη των ανθρώπων και σε όλα όσα έμοιαζαν με τους ανθρώπους και τα κράτη τους. Αποφάσισε να πάει στο νοσοκομείο. Ίσως εκεί να του δινότανε η λύση στο διογκούμενο αίνιγμά του. Ίσως εκεί έβρισκε τρόπο να ξεφορτωθεί το περίστροφο από το χέρι του.

Στον δρόμο για το νοσοκομείο χάθηκε. Οι δρόμοι ποτέ δεν ήτανε σταθεροί και δεν υπήρχε χάρτης κανένας που να απεικο-

νίζει τις θέσεις τους ή τις αλλαγές τους. Κάποτε στένευαν και γινότανε δρόμοι μικροί που χωρούσε ένα αμάξι μόνο ή μόνο ένας πεζός. Κάποτε φάρδαιναν και φάρδαιναν ολοένα και περισσότερο. Αμάξια πάρκαραν δεξιά και αριστερά σε σειρές διπλές και τριπλές και πενταπλές και κόσμος με χρώματα στο πρόσωπο και στο σώμα, κόσμος με όλα τα χρώματα γέμιζε τους φαρδείς δρόμους. Έτσι προσπάθησε να φτάσει στο νοσοκομείο και προσπαθούσε ολοένα μέχρι που έφτασε. Χτύπησε ένα τεράστιο μεταλλικό κουδούνι που πιο μεταλλικά αντήχησε σε ένα ακόμα πιο τεράστιο οικοδόμημα. Μια φωνή τον ρώτησε μηχανικά ποιος είναι και τι θέλει. Στην αδυναμία του να δώσει μιαν απάντηση η πόρτα κόπηκε αργά στη μέση και αφού τον ρούφηξε έκλεισε πίσω του.

Ήταν ένα κτίριο που φεγγοβολούσε, και φεγγοβολούσε ακόμα περισσότερο μέσα στην απόλυτη αρμονία της αρχιτεκτονικής του. Ήταν ένα ογκώδες επίτευγμα της σύγχρονης τέχνης, ένα αρμονικό αρχιτεκτονικό αριστούργημα. Από έξω ήτανε

ένα τεράστιο σκοτεινό κουτί, ορθογώνιο, που έφτανε σχεδόν μέχρι τα σύννεφα. Δεν είχε ούτε ένα παράθυρο και καμία εσοχή ή προεξοχή δεν διατάραζε τη λεία επιφάνειά του. Μέσα του απλώνονταν παράλληλοι και κάθετοι διάδρομοι με μήκος και πλάτος σταθερό. Φωτίζονταν από ένα τεχνητό λευκό φως που αποστείρωνε με τη στιλπνότητά του. Δεξιά και αριστερά των διαδρόμων υπήρχαν πόρτες με αριθμούς χωρίς ονόματα μόνο αριθμοί που αυξάνονταν με γεωμετρική πρόοδο. Δεν είχε πάει ποτέ του ξανά σε νοσοκομείο μα η ατμόσφαιρά του τον είχε καθηλώσει. Το νοσοκομείο έμοιαζε η μόνη σταθερά σε έναν αενάως μεταβαλλόμενο κόσμο.

Χτύπησε στην πρώτη αριστερά πόρτα που βρήκε. Και ξαναχτύπησε. Φωνή καμία δεν ακούστηκε και ήχος κανένας. Και ξαναχτύπησε μέχρι που η πόρτα σαν να άνοιξε και να τον προσκάλεσε. Το απολύτως τετραγωνισμένο δωμάτιο φωτίζονταν από ένα φως ακόμα πιο λευκό από το φως των διαδρόμων και ας μη φαινόταν λάμπα καμία. Το φως απλά υπήρχε

στο χώρο με την ίδια απλότητα με την οποία υπάρχει ο Θεός ή ο θάνατος ή οτιδήποτε τέλος πάντων υπάρχει ή θέλουμε να υπάρχει. Στους τέσσερις τοίχους του δωματίου υπήρχαν μεταλλικά τρίγωνα ράφια, ή τετράγωνα, άλλοτε στρόγγυλα ή ρόμβοι, κύλινδροι και τρίγωνα και τετράγωνα ξανά. Τα ράφια ήταν συχνά άδεια ή κουβαλούσαν αμέτρητα φιαλίδια με άγνωστες υπάρξεις και υπό-υπάρξεις μέσα σε ένα κίτρινο και κολλώδες πλαστικό υγρό.

Ξαφνικά ένας τοίχος άνοιξε σαν πόρτα εκεί που πόρτα καμία δεν υπήρχε. Ένας κύριος αγνώστου φύλου και ηλικίας ντυμένος στα κόκκινα κρατώντας κάτι άγνωστο βρέθηκε μπροστά του.

«Καλησπέρα σας, πώς μπορώ να σας βοηθήσω;»

«Καλημέρα» απάντησε και σκέφτηκε ότι καθόλου δεν γνώριζε πόσες ώρες ή μέρες βρισκόταν εκεί μέσα. Τα μάτια του γιατρού μπροστά του τρέχανε μικρά σαν ψείρες πάνω στο πρόσωπό του. Αποφά-

σισε να συμμορφωθεί με το χωροχρονικό πλαίσιο που του επιβάλλονταν.

«Καλησπέρα» ξαναπροσπάθησε. «Υπάρχει ξέρετε μια βαθύτατη ανάγκη...» και έδειξε το χέρι με το περίστροφο. Ο γιατρός δεν φάνηκε να προβληματίζεται καθόλου.

«Το Τμήμα Αυτοκτονιών είναι το 308. Στο πατάρι του θα βρείτε το Τμήμα Δολοφονιών. Απλά δηλώστε το ξεκάθαρα ότι θέλετε να πάτε στο 308, πατάρι. Αλλιώς πιθανότατα θα βρεθείτε νεκρός χωρίς να σκοπεύατε κάτι τέτοιο. Στην αίθουσα 308Α μπορείτε να απευθυνθείτε για όλες τις απορίες σας. Στον ίδιο αριθμό υπάρχει και βιβλιοθήκη με σχετική βιβλιογραφία η οποία σκοπεύει να σας δώσει λύση στην αδυναμία επιλογής. Γιατί όποιος κρατάει στο χέρι ένα περίστροφο δεν έχει πολλές επιλογές. Είτε θα σκοτώσει είτε θα σκοτωθεί. Ή και τα δύο.»

Κοίταξε τη γιατρό με ένα βλέμμα μισό. Τα μάτια της ακόμα έτρεχαν στο πρόσωπό του.

«Θέλω με κάποιο τρόπο να ξεφορτωθώ αυτό το περίστροφο. Έχει κολλήσει πάνω στο χέρι μου και το χέρι μου παύει ολοένα να είναι χέρι και γίνεται όλο και περισσότερο περίστροφο. Ήρθα σε σας γιατί πίστευα ότι θα ξέρατε πώς να αντιστρέψω τη διαδικασία και αν δεν μπορώ να την αντιστρέψω ήρθα σε σας για να μου κόψετε το χέρι. Είμαι αποφασισμένος πως αν δεν μπορώ να ξανακάνω το χέρι μου χέρι, σίγουρα το προτιμώ να λείπει από το να είναι περίστροφο.» Αν και έδειχνε όμορφος τόσο όμορφος με ένα περίστροφο στο χέρι. Τόσο όμορφος πιο όμορφος ακόμα με ένα χέρι περίστροφο.

«Αυτό το περίστροφο ποιος σας το έβαλε στο χέρι;» ρώτησε ο γιατρός.

«Κανείς. Το έπιασα μονάχος μα γρήγορα παρατήρησα πως δεν μπορούσα να το αφήσω. Γρήγορα πολύ γρήγορα το περίστροφο άρχισε να αφομοιώνει το χέρι μου και να γίνεται μέλος στη θέση του μέλους μου, περίστροφο στη θέση του χεριού μου. Έχει ρουφήξει μέσα του τα

δάχτυλά μου, σε λίγο φοβάμαι πως ο καρπός μου θα αποκτήσει το ξύλινο χρώμα της λαβής του και θα γίνει ξύλο κι αυτός.» Δεν βρήκε τίποτα λιγότερο ή τίποτα άλλο να απαντήσει.

«Είναι μάταιο μάταιο» απάντησε ο γιατρός. «Είναι ακόμα πιο μάταιο γιατί από το άκρο χέρι σας η μόλυνση θα έχει περάσει σίγουρα στον πήχη και από κει στον βραχίονα. Ο πήχης σας σίγουρα θα έχει ατσαλοποιηθεί και θα είναι μάταιο πολύ μάταιο να προσπαθήσουμε να τον πριονίσουμε. Θα είναι ακόμα πιο μάταιο, ίσως και δολοφονικό, γιατί ακόμα και στην περίπτωση που αποκοπεί είναι πολύ πιθανό ένα δεύτερο περίστροφο να φυτρώσει στη θέση του πρώτου, εκεί ακριβώς που έγινε η τομή. Έτσι θα καταστραφεί η θεία αρμονία του σώματός σας. Εξάλλου είστε ιδιαίτερα ωραίος με ένα περίστροφο στο χέρι. Ίσως πρέπει να προσπαθήσετε να μάθετε να ζείτε με το περίστροφο. Εξάλλου δεν υπάρχει και άλλη λύση. Είστε ωραίος ωραίος πολύ με ένα χέρι για περίστροφο» ολοκλήρωσε η γιατρός.

Αποχώρησε από το νοσοκομείο και βρέθηκε στο σπίτι του από έναν δρόμο ασφαλτο. Στην απουσία του το σπίτι του είχε μικρύνει κι άλλο και η κουζίνα του πια δεν υπήρχε. Ο κάποιος καθρέφτης του επιβεβαίωνε τα λεγόμενα του γιατρού. Και αποφάσισε να ζήσει με το περίστροφο. Και βέβαια, σκέφτηκε, υπήρχε πάντα το 308.

Η μητέρα

Το περίστροφο ήτανε μια μόλυνση. Ένα αυτοάνοσο νόσημα ήτανε το περίστροφο που έτρωγε τα μέσα σου μέχρι που άλλο μέσα δεν υπήρχε και μετά το έξω σου μέχρι που δεν είχε τι να φάει και τότε εγκαθίδρυε τη βασιλεία του. Το περίστροφο ήτανε το ίδιο η φυματίωση. Σκόρπιζες κόκκινο κατακόκκινο το αίμα μέχρι που άλλο αίμα δεν είχες να σκορπίσεις μέχρι που εσύ γινόσουνά μόνο αίμα και σκόρπιζες τον εαυτό σου.

Εκείνο το βράδυ ένιωθε ότι το σπίτι τον έπνιγε. Το ένιωθε ότι μίκραινε ακόμα

περισσότερο, ότι παράθυρα δεν είχε. Το σπίτι ήταν ένας τεράστιος σταυρός που κουβαλούσε και τον κουβαλούσε παντού μαζί του μα τα σπλάχνα του όπου να 'ναι θα εκρήγνυνταν θα γέμιζαν υγρά και θα έσκαγαν. Θα εκρήγνυνταν και θα γέμιζαν παντού σπλάχνα και υγρά. Μια τεράστια βόμβα ήταν το σπίτι που θα έσκαγε και θα σκόρπιζε αλλοπρόσαλλα τα μέλη του σαν κομφετί στο στερέωμα.

Έτσι αποφάσισε να πάει απέναντι στο μπαρ να βρει την Κορίνα. Εκεί σίγουρα θα υπήρχε η Κορίνα ή κάποια άλλη Κορίνα. Ή κάποια άλλη που θα την έλεγε Κορίνα και θα την έπαιρνε στο σπίτι του στη θέση της Κορίνας. Όμως προς στιγμή φοβήθηκε την αποκρουστικότητα του περιστρόφου. Έτσι φορώντας προσεκτικά τα ρούχα του έχωσε πολύ βαθιά το περίστροφο στη δεξιά του τσέπη και φάνταζε τότε ωραίος να διακατέχεται από μια μεταλλική στύση.

Σαν βγήκε από το διαμέρισμα συνειδητοποίησε ότι το μπαρ δεν βρισκόταν πια

απέναντι. Τη θέση του είχε πάρει μια μικρή και βρόμικη χριστιανική εκκλησία με αμπαρωμένα παράθυρα σαν φυλακή και άγνωστους που πίναν ή τρώγαν από χαρτοσακούλες. Κολλημένα στον δρόμο υπήρχανε μικρά και ξύλινα μικρότερα σταυρουδάκια που δείχνανε τον δρόμο της αρετής. Τα ακολούθησε και περπατούσε άγνωστος για ώρες μέχρι που τα πόδια του πρήστηκαν και τότε τα σταυρουδάκια γίνανε βέλη μυτερά και κόκκινα που στοχοθετούσαν τη σωτηρία, την αλήθεια και τη ζωή. Κι αφού τα ακολούθησε ως όφειλε να κάνει βρέθηκε σε έναν δρόμο που βασίλευαν τα ποντίκια και μια νέον πινακίδα αναβόσβηνε το όνομα «Κορίνα». Το περίστροφο σαν να σάλεψε κάπως μέσα στην τσέπη του.

Παρόλο που η πόρτα ήταν ένα αίνιγμα που δεν ξέρει πώς κατάφερε να λύσει, με κάποιο τρόπο βρέθηκε μέσα και κάθισε στο τραπέζι που πάντα καθόταν. Ο ανάπηρος σερβιτόρος δεν τον ρώτησε καν τι ήθελε να παραγγείλει. Του έφερε ένα περίεργο αλκοολούχο και την Κορίνα. Η Κο-

ρίνα τον κοίταζε με μάτια γεμάτα εγκατάλειψη.

«Έχουμε γνωριστεί;» τον ρώτησε.

«Δεν θυμάμαι. Ίσως να έχω γνωρίσει κάποια από τις αδερφές σου. Ίσως πάλι να με μπερδεύεις με άλλον.»

«Είμαστε τόσες πολλές» απάντησε. «Ο κόλπος της Μητέρας μας έχει πια ξεχειλώσει από τις ασταμάτητες γέννες. Το ξέρεις πως την έχουνε συνεχώς δεμένη και τη γονιμοποιούνε; Βέβαια δεν έχει παράπονο. Η ικανοποίησή της είναι απέραντη. Έχει γεννήσει χιλιάδες και χιλιάδες από μας. Έχω αδερφές σε όλες τις ηλικίες απ' την αρχή του χρόνου. Ήτανε ένα φιλόδοξο σχέδιο να κατακτήσουμε τον κόσμο μα το σχέδιο απέτυχε. Πια δεν ξεχωρίζω ποια είναι η Μητέρα και ποιες οι αδερφές μου.»

Το περίστροφο κουνήθηκε τρυφερά στην τσέπη του. Η Κορίνα το παρατήρησε και κάθισε αμέσως στα πόδια του. Τα πόδια του και τα πόδια της γίνανε ένα και το περίστροφο σάλευε όλο σάλευε. Δεν είχε

προλάβει να τελειώσει το ποτό του μα η Κορίνα τον είχε πλημμυρίσει.

«Θέλω να πάμε σ' εκείνη τη λίμνη» του ψιθύρισε στο αφτί. «Πότε θα πάμε σε εκείνη τη λίμνη;»

Βγήκανε από το μαγαζί και προχωρήσανε λίγα μέτρα μόνο και φτάσανε στο διαμέρισμά του που πια δεν είχε τοποθεσία και είχε σαν μανιτάρι φυτρώσει διάσπαρτα στην πόλη. Ένα μεγάλο κιβώτιο άνοιξε κάτι σαν είσοδο και χώθηκαν μέσα και για ώρες και ώρες πολλές τούς ανέβαζε και όλο τούς ανέβαζε. Ήτανε μια θέωση αυτό το ταξίδι. Ήτανε ο δρόμος προς τον Θεό. Αυτό το ταξίδι ήτανε μια τεράστια ολόφωτη ακτίδα.

Σαν μπήκαν στο διαμέρισμα η Κορίνα γδύθηκε αμέσως. Φώτιζε και αυτή ήταν αυτή η ίδια η αχτίδα που τους μετέφερε εκεί πάνω. Κάτω από την κοντή φούστα της έκρυβε έναν τεράστιο μα μισομαραμένο πούτσο. Τα στήθη της ήταν γιγάντια και κάτω από τον πούτσο της είχε μια μικρή τοσοδούλικια πληγή. Ήτανε μαύρη τώρα

η Κορίνα κατάμαυρη. Και κατάμαυρη εξέπεμπε μια υπερκόσμια φωτεινότητα.

«Μητέρα; Μητέρα εσύ είσαι;» τη ρώτησε κι εκείνη δεν απάντησε. Μονάχα πήρε να του βγάξει τα ρούχα να του βγάξει το παντελόνι, τα ρούχα του και το σακάκι και το πουκάμισο. Και το περίστροφο έμεινε γυμνό και γυάλιζε από τη φωτεινότητα που εξέπεμπε η Κορίνα. Ύστερα ξάπλωσε ανάσκελα και άνοιξε τα πόδια της και ο πρωκτός της σαν να προσκάλεσε το περίστροφο. Πήρε λοιπόν να τη φιλάει να της γλείφει το στήθος να τη φιλάει κι άλλο κι άλλο κι έχωσε μέσα στον πρωκτό της το περίστροφο και άρχισε να το κουνάει πέρα δώθε άρρυθμα, μία επιταχύνοντας και μία επιβραδύνοντας. Και η μεταλλική στύση του περιίστροφου ηδόνιζε την Κορίνα όπως τίποτα άλλο δεν την είχε ποτέ ηδονίσει.

«Μητέρα εσύ είσαι» ψιθύρισε, και το περίστροφο έσφιξε κι άλλο, έγινε κι άλλο μεταλλικό, το μέταλλό του σκλήρυνε ακόμα περισσότερο και σάλεψε μόνο του μέσα

στον πρωκτό της, σάλεψε κι εκपुरσοκρότησε. Η Κορίνα σπαρτάρησε για λίγο και εξέπνευσε.

Ξάπλωσε δίπλα της. Την αγκάλιασε και κοιμήθηκαν μαζί. Την επόμενη μέρα οι εφημερίδες έγραψαν πως απετράπη σχέδιον κατακτήσεως του κόσμου. Η Μητέρα ήτανε νεκρή.

Το νοσοκομείο

Η Μητέρα εξαφανίστηκε όπως εξαφανίστηκε η σφαίρα που ρούφηξε βαθιά ο πρωκτός της λες και η σφαίρα και η Μητέρα να ήτανε φαντάσματα. Και το χέρι που εκपुरσοκρότησε δεν ήτανε άλλο από ένα περίστροφο που γύριζε όλο γύριζε και δεν θα σταματούσε να γυρίζει μέχρι να τελείωναν οι έξι μικρές του σφαίρες. Ίσως πάλι το περίστροφο να μη σταματούσε ποτέ να γυρίζει γιατί θα μπορούσε μόνο του να γεννά σφαίρες ανεξάντλητες και σφαίρες ξανά και πάλι σφαίρες, να γεννά και να φτύνει σφαίρες ακριβώς όπως τις γεννά. Τότε το περίστροφο θα ήτανε η

Μητέρα και θα σχεδίαζε την κατάκτηση του κόσμου.

Όλα βέβαια ξεκίνησαν από ένα ταξίδι με αφορμή μια λίμνη. Και ούτε και ο ίδιος γνώριζε αν το ταξίδι αυτό είχε πραγματοποιηθεί, αν ξεκίνησε γι' αυτό το ταξίδι με την Κορίνα και έφτασαν στη λίμνη και ύστερα λίγο πριν βουτήξει στη λίμνη ή αφού βούτηξε η Κορίνα στη λίμνη και βούτηξε κι αυτός, η Κορίνα εξαφανίστηκε και τότε βρήκε στη θέση της ένα περίστροφο, ένα μικρό περίστροφο. Πολύ απλά μπορεί η Κορίνα να μην υπήρξε ποτέ και εξαρχής όλο αυτό το ταξίδι να ήτανε μια αφορμή να πάει στη λίμνη και να βρει το περίστροφο. Ήτανε σχεδόν σίγουρος πως ούτε λίμνη υπήρχε και πως αυτός ξεκίνησε ένα ταξίδι για να δικαιολογήσει το περίστροφο στο χέρι του. Γιατί κάπου είχε βρει ένα περίστροφο και ήτανε ωραίος, πανέμορφος με ένα περίστροφο στο χέρι. Και η ωραιοπάθειά του μπορούσε μόνο να δικαιολογηθεί μ' ένα σκοτεινό ταξίδι το οποίο πιθανώς να μην έκανε ποτέ. Γιατί ποτέ δεν είχε βγει από το δι-

αμέρισμά του κι έτσι ουδόλως γνώριζε τον αριθμό των σκαλοπατιών μέχρι την κύρια είσοδο. Και όλες αυτές τις μικρές και δυσδιάκριτες για τον ίδιο μεταβολές που κάποιοι τού επισήμαιναν σχετικά με το διαμέρισμά του, ο ίδιος δεν μπορούσε να τις παρατηρήσει γιατί το σπίτι ήτανε ένας ζωντανός οργανισμός. Ζούσε μέσα του και αυτό ζούσε από αυτόν και ζώντας στην καθημερινότητα ενός τόσο ευμετάβλητου μικρόκοσμου ο ίδιος αδυνατούσε να παρατηρήσει τις αλλαγές του όσο συχνά και αν συνέβαιναν.

Τίποτα απ' όλα αυτά όμως δεν είχε πλέον κάποια σημασία γιατί ένωθε τη βαθύτατη ανάγκη να πάει στο Νοσοκομείο. Έτσι ήτανε αναγκασμένος να βγει από το διαμέρισμά του και οι σκάλες ήτανε ένα προβλεπόμενο για τον ίδιο μαρτύριο. Ακόμα και εκείνο το κουτί το οποίο ανέβαινε και κατέβαινε τους αμέτρητους ορόφους της οικοδομής του ήτανε κάτι σατανικό που μερικές φορές δεν υπήρχε όταν το χρειαζόσουν και απλά η ανοιχτή του πόρτα οδηγούσε στο απόλυτο κενό, σε μία πτώ-

ση που αν και είχε αρχή δεν είχε τέλος κανένα. Έτσι συγκεντρώνοντας τις δυνάμεις του κατευθύνθηκε στο Νοσοκομείο που έστεκε εκεί που έστεκε πάντα, στη μέση του πουθενά. Γιατί παρόλο που το Νοσοκομείο ουδέποτε μετακινήθηκε από τη θέση του, τα πάντα γύρω του ήτανε ρευστά καθώς η πόλη ήτανε πλασμένη από υδράργυρο και είχε την τάση να γίνεται αυτό που πριν δεν ήτανε.

Με το που βγήκε όμως από το διαμέρισμά του συνειδητοποίησε ότι το οικοδόμημα στο οποίο κατοικούσε ήτανε το ίδιο το Νοσοκομείο. Και έτσι δικαιολόγησε στον εαυτό του την απουσία παραθύρων στον χώρο του όπως και το στιλπνό εκείνο φως που μέρα νύχτα έκαιγε και σπανίως του επέτρεπε να κοιμηθεί. Επίσης συνειδητοποίησε πως ο αριθμός του διαμερίσματός του ήτανε το 309 και ακριβώς δίπλα του υπήρχε το δωμάτιο 308.

Είχε περάσει κάποιο διάστημα μέσα στη σχετικότητα του χρόνου που τον περιέβαλλε από τότε που είχε πρώτη φορά επι-

σκεφτεί το Νοσοκομείο. Και το 308 ήτανε σίγουρα κάτι γνώριμο πιο γνώριμο ακόμα τώρα που με λύπη του συνειδητοποίησε ότι δεν του έμεναν παρά πέντε σφαίρες πέντε εναπομένουσες σφαίρες στο χέρι του. Τις πέντε σφαίρες που είχε στην κοιλιά του το περίστροφό του. Έτσι με ένα μόνο βήμα έφτασε στο χερούλι της εισόδου του 308. Χρειάστηκε πολλή δύναμη για να σύρει τη βαριά θωρακισμένη του πόρτα μα σαν την άνοιξε τον υποδέχτηκε μια τεράστια βιβλιοθήκη.

Ήτανε μια βιβλιοθήκη κωδικοποιημένων εγχειριδίων. Τα εγχειρίδια ήτανε τυλιγμένα σαν πάπυροι τοποθετημένα και επανατοποθετημένα σε μικρά τετράγωνα ράφια που φέρανε πάνω τους σύμβολα και αριθμούς και πάλι σύμβολα, γράμματα και συνδυασμούς γραμμάτων με έναν τρόπο ακατάληπτο και χωρίς την παραμικρή συστηματικότητα. Τα ράφια φτάνανε μέχρι το ταβάνι που είχε δεκάδες μέτρα ύψος. Τη βιβλιοθήκη διέσχιζε ένας λεπτός διάδρομος που οδηγούσε κάπου έξω από αυτήν ή ακόμα πιο βαθιά μέσα

της. Στο κέντρο της βιβλιοθήκης υπήρχε μια κυρία με μαλλιά κόκκινα κατακόκκινα και μάτια που καθόλου δεν ταίριαζαν με τα μαλλιά της. Καθώς την πλησίασε «Σε περιμέναμε» του είπε.

«Είναι καιρός που μένεις στη δίπλα ακριβώς πόρτα και μας έκανε μεγάλη εντύπωση πως ακόμα δεν επισκέφτηκες τη θαυμάσια βιβλιοθήκη μας. Εδώ θα βρεις ό,τι χρειάζεται κανείς να ξέρει για τον θάνατο. Βέβαια μην περιμένεις τίποτα απ' όλα αυτά να λύσει το τεράστιο αίνιγμά σου. Η βιβλιοθήκη δεν μπόρεσε ποτέ να δώσει καμία απάντηση. Αντιθέτως μάλιστα μπορεί να γεννήσει και να ξαναγεννήσει απορίες. Κάποτε γεννά ασταμάτητα τις ίδιες απορίες ακριβώς τη στιγμή που αυτές είχανε βρει την πολυπόθητη απάντησή τους. Άλλοτε οι απορίες πολλαπλασιάζονται και μέσα από κάποιες ξεφυτρώνουν άλλες και πάλι άλλες. Υπάρχουν βέβαια και εκείνοι που από τη στιγμή που εισήλθαν στη βιβλιοθήκη εγκλωβίστηκαν στην ατέλειωτη δίνη της που έγινε η δική τους δίνη και πέρασαν το υπόλοιπο της

ζωής τους μελετώντας τον θάνατό τους. Βέβαια οι αναγνώστες αυτοί μείνανε μετέωροι στο ενδιάμεσο της βιβλιοθήκης. Βλέποντας όμως το περίστροφο στο χέρι σου –πόσο πιο όμορφος θα μπορούσες να ήσουν, ποτέ πιο όμορφος–, ή θα έπρεπε καλύτερα να πω βλέποντας το περίστροφο χέρι σου, νομίζω πως ήρθες να μελετήσεις τον θάνατο των άλλων. Προχωρώντας στο 308Α, στην ευθεία, μια κυρία θα σε κατατοπίσει για το πού πρέπει να ψάξεις.»

Η βιβλιοθήκη ήτανε η ίδια κάτι το απρόσμενο καθώς συνέβαινε ακριβώς αυτό που δεν περίμενες. Αλλά αν κατάφερνες να τη διασχίσεις, κάτι που κατάφερε, έφτανες σε ένα γραφείο όπου βρισκόταν μια χοντρή πολύ χοντρή κυρία. Η κυρία κάπνιζε ασταμάτητα μιλώντας διαρκώς σε κάποιο τηλέφωνο και το πάχος της ξεχείλιζε από την καρέκλα και απλώνονταν στο γραφείο, έσταζε από τις άκρες του γραφείου και λέρωνε την γκρι μοκέτα. Η κυρία τον υποδέχτηκε σιωπηλή και αυτός κάθισε απέναντί της.

«Η υπόθεσή σας μας παραξένεψε είναι η αλήθεια» του είπε. «Είστε ένα φάντασμα, κύριε, είστε κάποιος που σίγουρα δεν είστε. Και αυτό το αριστούργημα που φέρετε μαζί σας είναι αλήθεια ο μόνος λόγος για τον οποίο θα σας δεχόμασταν σε έναν τέτοιο χώρο. Ξέρετε ελάχιστοι πλησίασαν τη βιβλιοθήκη, σε ακόμα λιγότερους επιτράπηκε η είσοδος. Σε αυτή την καρέκλα κάθισαν άνθρωποι μεγάλοι που άλλαξαν τον κόσμο. Επομένως θέλω να σκεφτείτε καλά την προσφορά μου, αν και δεν νομίζω πως έχετε επιλογές πολλές. Ένα περίστροφο χέρι είναι δύσκολο να χορτάσει την πείνα του.»

Την κοιτούσε προσεκτικά πολύ προσεκτικά. Και η κυρία μπροστά του ήτανε μια τεράστια μηχανή που ανοιγόκλεινε το στόμα της και κατάπινε όλο κατάπινε πράγματα που και η ίδια αγνοούσε τη φύση τους. Πράγματα και καπνό. Στην απόλυτη σιωπή του η χοντρή κυρία συνέχισε.

«Εμείς ζητάμε από σας να έρχεστε κάθε μέρα σε αυτό εδώ το γραφείο. Πίσω του

υπάρχει μια πόρτα που οδηγεί σε ένα άλλο γραφείο και από κει μια άλλη πόρτα που οδηγεί κάπου αλλού. Η δουλειά σας θα είναι να παρευρίσκεστε απλά εκεί. Εκεί θα καταλάβετε τι πρέπει να κάνετε. Βέβαια υπάρχει μια κάποια επικινδυνότητα σε μια τέτοια δουλειά αλλά με ένα χέρι περίστροφο, με ένα περίστροφο χέρι, κάτι τέτοιο θα πρέπει να είναι η ειδικότητά σας. Εμείς θα σας προμηθεύουμε με ό,τι χρειαστείτε. Σκεφτείτε όμως και το περίστροφο. Γιατί το περίστροφο πεινάει. Γιατί η πείνα και η δίψα ενός περιστροφου είναι κάτι δύσκολο πολύ δύσκολο. Και οι πέντε εναπομένουσες σφαίρες σας γρήγορα θα τελειώσουν. Και τότε το περίστροφό σας θα είναι ένα μωρό παιδί ένα παιδί που κλαίει και απαιτεί. Δεν μπορείτε να φανταστείτε πόσο απαιτητικό είναι ένα περίστροφο. Σκεφτείτε λοιπόν όλα αυτά και εφόσον δέχεστε σας περιμένουμε αύριο στις οχτώ.»

Οι αράχνες

Παρόλο που υπήρχαν ακόμα πέντε σφαίρες στο περίστροφο, εκείνος έστεκε ανήσυχος. Μετά την εκπυρσοκρότηση του χεριού του μέσα στον πρωκτό της Μητέρας, συνειδητοποίησε πως το περίστροφο ήτανε ένας ζωντανός οργανισμός, όπως ήτανε το διαμέρισμά του. Εναρμονιζόταν μαζί του και αυτό μαζί του και μόνο έτσι κατάφερναν να συμβιώσουν. Γιατί ο σκοπός ύπαρξης ενός περιστρόφου είναι να περιστρέφεται γύρω από τη μη ύπαρξη και όποιος φέρει ένα περίστροφο είναι και ο φορέας της μη ύπαρξης. Το περίστροφο υπάρχει για να μην υπάρχει κάτι άλλο. Και πρέπει να τρέφεται για να υπάρχει αλλιώς το περίστροφο πεινάει και τότε αρχίζει να ζητά και ύστερα να απαιτεί την ύπαρξή του μέσα από την αλόγιστη μη ύπαρξη.

Την επομένη στις οχτώ άνοιξε τη βαριά πόρτα της βιβλιοθήκης για να οδηγηθεί στο κέντρο της και από κει στο 308Α. Άνοιξε την πόρτα του 308Α μα η κυρία

δεν ήτανε εκεί. Εκεί ήτανε το γραφείο της και δίπλα του μια άλλη πόρτα την οποία άνοιξε για να βρεθεί εντέλει κάπου αλλού και από κει σε μια πλατεία σε μια τεράστια πλατεία με κόσμο και κόσμο πάλι που αδιάκοπα περνούσε από μπροστά του χωρίς να του δίνει καμία μα καμία σημασία. Έστεκε εκεί κοιτάζοντας για ώρα τον κόσμο που περνούσε με λογής χρώματα στο πρόσωπο με λογής πρόσωπα και αριθμούς στα πρόσωπα και κεφάλια άλλοτε δύο κεφάλια και άλλοτε ένα σε ένα σώμα. Και οι άνθρωποι περνούσαν και μαζί τους περνούσαν και όσοι έμοιαζαν με αυτούς κι έμοιαζαν τόσο που δεν καταλάβαινες τη διαφορά. Ώσπου ξαφνικά φάνηκε κάτι που με άνθρωπο δεν έμοιαζε και περπατούσε με πόδια πολλά. Αυτό έμοιαζε με μια τεράστια αράχνη που πλησίαζε τους ανθρώπους μα εκείνοι δεν τη βλέπανε και όσο πλησίαζε τόσο λιγότερο θα μπορούσαν να τη δουν. Έτσι εκείνος θέλησε να αρχίσει να φωνάζει και όλο να φωνάζει γιατί έπρεπε να τους προειδοποιήσει γιατί η αράχνη ήτανε μεγάλη και

σίγουρα επικίνδυνη και ποιος ξέρει πόσους ιστούς είχε υφάνει. Μα μόλις πήγε να ανοίξει το στόμα του αράχνες αράχνες πολλές εμφανίστηκαν και το στόμα του άνοιξε και φώναξε μα κανένας δεν τον άκουσε σαν αυτός να μην είχε στόμα. Και κανένας δεν γύρισε να τον κοιτάξει ούτε αυτόν ούτε το περίστροφο χέρι του που υψώθηκε και ασυναίσθητα άρχισε να πυροβολεί τις αράχνες. Γιατί ήτανε ένας κίνδυνος οι αράχνες, έμοιαζαν με τη Μητέρα και ίσως να τη βοηθούσανε στο σχέδιό της. Και έπρεπε να εξαλειφθούν. Και αφού πυροβόλησε και ξαναπυροβόλησε στοχεύοντας τα πανούργα τέρατα είδε πως δίπλα του βρισκόταν ένα κουτί ξύλινο που είχε μέσα σφαίρες αμέτρητες και έτσι χωρίς να πάρει ανάσα άδειασε το περίστροφο και το ξαναγέμισε, και αυτό το έκανε ξανά και ξανά γιατί αράχνες βγαίνανε συνέχεια και από παντού. Η πλατεία και όσοι βρισκότανε στην πλατεία και όσοι περνούσανε μέσα από την πλατεία έδειχναν να μην παρατηρούν τίποτα απολύτως. Όταν οι αράχνες σταμάτησαν να

έρχονται κατάλαβε πως καθόλου αράχνες δεν ήτανε μα μικρά μαύρα βιασμένα αγοράκια που τρέχανε όλο τρέχανε και δεν θα σταματούσανε ποτέ να τρέχουν.

Οι αράχνες

Όταν επισκέφτηκε ξανά τη βιβλιοθήκη, κάνοντας ένα ακόμα μικρότερο βήμα για να φτάσει στο πόμολό της, λες και τα πόδια του είχανε περιέργως μεγαλώσει, λες και το περίστροφο του έδινε ύψος και ύψος περισσότερο, τα πάντα ήτανε ακριβώς ίδια όπως τα είχε αφήσει μέσα στην τεράστια μεταβλητότητά τους. Η κυρία με τα κόκκινα μάτια και τα κόκκινα κατακόκκινα μαλλιά ήτανε και αυτή εκεί. Και ο διάδρομος που οδηγούσε στο στομάχι αυτής της περίεργης βιβλιοθήκης, και ακόμα πιο πέρα, στο έντερό της και στον πρωκτό της, στο 308Α και στο πατάρι, ήτανε κι αυτός εκεί. Μα ήτανε εκεί και άλλα πράγματα, πράγματα που δεν περίμενε. Γιατί η κυρία με τα κόκκινα μαλλιά και τα κατακόκκινα μάτια ήτανε λίγο διαφορετική, σαν η νύχτα να είχε

μείνει λίγο πάνω της, σαν το δέρμα της να σκούραινε με μια ελαφριά απόχρωση του γκρι να κρέμεται κάτω από τα μάτια της, στις άκρες των δαχτύλων της. Και τα δόντια της είχανε κάπως μακρύνει, κάπως προεξείχανε από το στόμα της και φτάνανε μέχρι τα χείλη της, πληγώνοντάς τα ελαφρά, κάνοντας ακόμα πιο κόκκινα τα κάτασπρα δόντια της. Και όταν πλησίασε στο γραφείο με την τερατώδη κυρία, στη θέση της υπήρχε μια άλλη, ακόμα πιο τεράστια και σιχαμένη, γιατί από το πηγούνι της κρεμότανε μαύρες κατάμαυρες τρίχες που λες και θέλανε να επεκταθούνε και να καταλάβουν τον δίσκο του προσώπου της.

Το περίστροφο είχε πλέον μάθει ν' αλληλεπιδρά με το ευμετάβλητο περιβάλλον του, είχε μάθει να ορθώνεται και να κατατροπώνει οτιδήποτε δεν έπρεπε απλά να υπάρχει, και αυτός ο ίλιγγος της περιστροφής του το βοηθούσε να ρουφά τα πάντα μέσα του και όλα να ρουφάνε αυτό που ο ίλιγγος ξερνούσε. Έτσι το περίστροφο με το που αντίκρισε τη σιχαμένη

ύπαρξη της τερατώδους κυρίας σκίρτησε, υψώθηκε και αλάθητα της πολτοποίησε με ένα στακάτο το γιγάντιο κρανίο της. Γιατί αυτές οι τρίχες πάνω στο πρόσωπό της ήτανε άκρως επικίνδυνες. Γιατί η κυρία αυτή έμοιαζε να μεταμορφώνεται σε μια τεράστια σαρκοβόρα αράχνη που θα δυναμίτιζε τα θεμέλια και την ύπαρξη της ίδιας της βιβλιοθήκης.

Το κρανίο της κυρίας γέμισε με αίματα το μικρό γραφείο της. Το υπέρογκο λίπος της πήρε να λιώνει και να σχηματίζει λίμνες στη μοκέτα, ενώ μέσα από το κρανίο εκατομμύρια μικρές και μικρότερες αράχνες πλημμύρισαν το σώμα της κατασπαράζοντάς το κομματάκι κομματάκι. Στο θέαμα αυτό το αριστερό του χέρι άνοιξε βεβιασμένα την πόρτα που οδηγούσε σε άλλη πόρτα και εκείνη με τη σειρά της οδηγούσε στην πλατεία. Και αφού ολοκλήρωσε την καθημερινή σφαγή της πλατείας, επέστρεψε να δει τη βιβλιοθηκάρια να γίνεται ακόμα πιο μαύρη και τα μάτια της να κοκκινίζουνε κι άλλο. Ακόμα πιο μαύρη και ένα πυκνό μαύρο τρίχωμα να

φουντώνει πάνω στα κατακόκκινα μαλλιά της. Και το περίστροφο δεν λάθεψε αλλά σημάδεψε στιγμιαία και η μύτη της έγινε θρύψαλα και η σφαίρα χώθηκε βαθιά μέσα στο κεφάλι της.

Εκείνος κοιτούσε ατάραχος. Το περίστροφο ήξερε τι έκανε και έκανε αυτό που έπρεπε να κάνει. Αράχνες υπήρχανε παντού και έπρεπε να εξαλειφθούνε. Και αυτή η καταστροφή ήτανε μια γλυκιά γλυκιά δημιουργία. Το περίστροφο έστρωνε το χαλί για έναν θαυμαστό καινούριο κόσμο.

Επέστρεψε στο διαμέρισμά του και ντύθηκε βεβιασμένα για να συναντήσει την Κορίνα. Και έτσι, χωρίς να ντρέπεται πια για το περίστροφο χέρι του, ντύθηκε και βγήκε στο απέναντι μπαρ που το έλουζε από βράδυ σε βράδυ το σεληνόφωτο και έκανε το περίστροφο να γυαλίζει σαν καθρέφτης. Ένας καθρέφτης ήτανε το περίστροφο όπου έβλεπες όμορφο και πιο όμορφο τον εαυτό σου.

Κάθισε στο τραπέζι που πάντα κάθονταν

και ο ανάπηρος σερβιτόρος τού έφερε το ποτό του και την Κορίνα.

«Έχουμε γνωριστεί;» τον ρώτησε. Και εκείνος σκέφτηκε πως ήτανε αδύνατο να θυμάται, πως σίγουρα κάποτε θα είχανε γνωριστεί αλλά δεν θυμότανε πού, και πως καμία σημασία δεν είχε αν είχανε γνωριστεί καθώς αργότερα ή γρηγορότερα θα έπρεπε να πάνε σε εκείνη τη λίμνη.

«Δεν έχει καμία σημασία» απάντησε. Και εκείνη κάθισε απαλά πάνω στα πόδια του και πήρε να του χαϊδεύει το πρόσωπο. Τα στήθη της λάμπανε ολόφωτα σαν το φεγγάρι και ο φαλλός της, τεράστιος, κρεμότανε πιο κάτω από την κοντή της φούστα.

«Σημασία έχει μονάχα πως δεν είσαι η Μητέρα, πως δεν είσαι καμία από τις σιχαμένες κόρες της, καμία από τις άθλιες αδερφές της.» Και τότε έσκυψε και τον φίλησε και ο φαλλός της ορθώθηκε όπως θα σκιρτούσε άλλοτε το μεταλλικό του περίστροφο, και εκείνη τον φιλούσε μέσα σε μια δίνη όπου τα μάτια τους παρέμεναν

κλειστά και όλα γύριζαν γύριζαν γύρω τους ασταμάτητα όπως το περίστροφο που πήρε να γυρίζει και έκανε την Κορίνα κιμά με τις αμέτρητες σφαίρες του, την έκανε μια άμορφη αιμάσσουσα μάζα, δεν άφησε σημείο του σώματός της που να μην έλιωσε με τις σφαίρες του. Και ο τεράστιος φαλλός της που έπεσε στο πάτωμα έγινε μια τεράστια αράχνη που με τη σειρά της έγινε μια τεράστια νεκρή αράχνη καθώς το περίστροφο την έλιωσε και αυτήν. Ο σερβιτόρος συνέχιζε να σερβίρει αδιάφορος τα ποτά με το καροτσάκι του. Κι εκείνος πήρε το περίστροφο χέρι του και τον υπόλοιπο εαυτό του και χώθηκε σε αυτή τη λαβύρινθη πόλη όπου τίποτα άλλο δεν υπήρχε εκτός από το τεράστιο χάος της. Εκτός από τον χαώδη εαυτό της.

Οι καθρέφτες

Μέσα στο σκοτάδι μιας τέτοιας φεγγαρόφωτης βραδιάς ο υδράργυρος αποκτούσε απαστράπτουσες ιδιότητες και η πόλη ήτανε κι αυτή απαστράπτουσα σαν ένας

σκοτεινός καθρέφτης σαν ένας μαύρος πάγος. Και ενώ το περίστροφο γυάλιζε ακόμα πιο μαύρο από τα μαύρα περίπλοκα κτίρια εκείνος κοιτούσε τα κτίρια και όχι το περίστροφο. Γιατί η αποτρόπαια γυαλάδα τους φανέρωνε κάτι που τίποτα δεν του το είχε ακόμα φανερώσει.

Πάνω στο πρόσωπό του, στο αριστερό του χέρι απάνω, πάνω του παντού ένα μαύρο κατάμαυρο τρίχωμα με διαθέσιμες επεκτατικές πήρε να φυτρώνει. Και ενώ το παρατηρούσε το έβλεπε σαν καρκίνος να πολλαπλασιάζεται ασταμάτητα και να καταλαμβάνει χώρο μέσα από την ασταμάτητη χωροκατακτητικότητά του. Κοίταξε το πρόσωπό του και το είδε να πολλαπλασιάζεται στους σκοτεινούς καθρέφτες των κτιρίων. Το πρόσωπό του που γινότανε πολλά, αμέτρητα πρόσωπα, ήτανε ένα πρόσωπο που μαύριζε όλο μαύριζε από μια μαύρη κατάμαυρη γούνα. Ήτανε κι ο ίδιος ένα μικρό βιασμένο αγοράκι.

Το περίστροφο έπρεπε να σκιρτήσει στο

χέρι του, έπρεπε να κάνει μια απλή αλλά σταθερή κίνηση και να τινάζει αυτό το πρόσωπο και τα μυαλά του στον αέρα. Γιατί ένα τέτοιο μαύρο πρόσωπο με ένα περίστροφο χέρι ήτανε ο μεγαλύτερος κίνδυνος και εκείνος το γνώριζε τώρα περισσότερο από ποτέ. Μα το περίστροφο χέρι του καθόλου δεν κουνήθηκε. Έστεκε απλά και απολάμβανε το σκοτεινό εκείνο βράδυ και το φωτεινό το φεγγαρόφωτο.

Το πατάρι

Όσο και να έτρεξε τρομαγμένος ψάχνοντας να βρει το διαμέρισμά του δεν κατάφερε να το βρει παρά μέρες αργότερα. Στο διάστημα αυτό συνειδητοποίησε ότι όλοι γύρω του είχανε αυτό το κακό χτικιό, όλοι άρχιζαν σιγά σιγά να μαυρίζουνε από αυτή τη γούνα που τύλιγε τα πρόσωπα και τα σώματά τους και ο ίδιος με το περίστροφο χέρι του γέμιζε τους δρόμους που σεργιανούσε πτώματα που διαλύονταν σε μικρές και μεγαλύτερες αράχνες που μπαίνανε από το στόμα και τα μάτια και τα ρουθούνια και τον πρωκτό σε άλλα σώματα

που γινότανε γρήγορα πτώματα από το περιστροφικό χέρι του. Και αυτή η αέναη περιστροφή δεν θα είχε ποτέ σταματημό αν δεν έφτανε γρήγορα στο 308, αν γρήγορα δεν πήγαινε σε εκείνο το πατάρι. Κι έτσι όταν έφτασε επιτέλους στο διαμέρισμά του άνοιξε τη δίπλα πόρτα και διέσχισε μονομιάς το χάος της βιβλιοθήκης που είχε τυλιχτεί από ατέλειωτους ιστούς, που οι πάπυροί της είχανε οι ίδιοι γίνει ιστοί και γεννούσανε αράχνες όλο αράχνες γεννούσανε. Και καθώς διέσχισε τον διάδρομο αυτόν και πέρασε ακόμα και το 308Α έτρεξε ασθμαίνοντας στο πατάρι.

Μα το πατάρι δεν υπήρχε, ποτέ δεν υπήρχε κάτι τέτοιο σε αυτήν τη βιβλιοθήκη. Υπήρχε μονάχα ένας τοίχος που σταματούσε απότομα τον διάδρομο. Και αυτός ο τοίχος ήτανε τόσο παλιός όσο και το Νοσοκομείο, όσο και η Βιβλιοθήκη, όσο οι ίδιοι οι πάπυροι που γίνανε ιστοί αράχνης.

Έτσι γύρισε πίσω τρέχοντας μέσα από κείνο τον ατέλειωτο διάδρομο και άνοιξε εκείνη την πόρτα που μονάχα μια φορά

είχε ξανανοίξει. Σε εκείνη την πόρτα υπήρχε το κουτί που λέγεται πως άλλοτε υπήρχε και άλλοτε όχι. Και ανοίγοντάς την έκανε ένα βήμα στο άγνωστο και χάρηκε που εκεί δεν βρήκε τίποτα παρά μόνο το κενό.

Η λίμνη

Ήθελε να πάνε με την Κορίνα εκδρομή στη λίμνη. Εκείνη καθόλου δεν ήθελε όμως εκείνος όλο τής έλεγε να πάνε. Να πάμε μια εκδρομή στη λίμνη. Ποτέ δεν πήγαμε μίαν εκδρομή στη λίμνη. Νιώθω αυτό το σπίτι πως με πνίγει της έλεγε. «Πως με ρουφάει μέσα του και με οδηγεί βαθιά πολύ βαθιά τόσο που κάθε φορά μού είναι πιο δύσκολο να βγω.» Έτσι αποφάσισε να περάσει να πάρει την Κορίνα με το αμάξι του. Και αφού οδήγησε, ούτε κι ο ίδιος θυμάται πόσο, έφτασαν σε εκείνο το τεράστιο μάρφωμα.

Εκείνος έβγαλε γρήγορα τα ρούχα του και βούτηξε μέσα στον παγωμένο όγκο της αλλά εκείνη δίσταζε. «Έλα να βουτήξεις»

έλεγε αλλά εκείνη όλο και δίσταζε. Είχε βγάλει τα ρούχα της και τα είχε αφήσει κάτω από ένα τεράστιο δέντρο ή πάνω σε κάποιο βράχο. Πλησίασε προς τη λίμνη αλλά πριν βουτήξει το μετάνιωσε. Γύρισε πίσω να φορέσει τα ρούχα της μα στη θέση τους βρήκε ένα μικρό περίστροφο.

Να το πετάξω σκέφτηκε να το πετάξω μακριά και το έπιασε να το πετάξει μέσα στα έγκατα της λίμνης. Μα σαν γύρισε λίμνη δεν υπήρχε. Η λίμνη είχε εξαφανιστεί και είχε μαζί της πάρει και εκείνον και ακόμα ό,τι υπήρχε γύρω της. Στη θέση της δεν υπήρχε ούτε ένας μεγάλος τεράστιος κρατήρας. Έτσι φόρεσε τα ρούχα του και πήγε προς το αμάξι της. Στο παράθυρο του οδηγού είδε για πρώτη φορά την εικόνα της. Ήτανε ωραία πανέμορφη με το περίστροφο στο χέρι. Ήτανε ακόμα πιο ωραία και αποφάσισε το περίστροφο να το κρατήσει για λίγο έστω για λίγο. Έτσι άνοιξε με το αριστερό την πόρτα της και μπήκε στο αμάξι.

||

ο τοίχος

Ο τοίχος

Είχε χτιστεί γύρω του ένας ψηλός είχε χτιστεί γύρω του ένας πανύψηλος τοίχος. Και είχε χτιστεί περίγυρά του τόσο ασφυκτικά που του ήταν αδύνατο τελείως αδύνατο να κάνει την παραμικρή την απειροελάχιστη κίνηση. Τα χέρια του είχαν κολλήσει με βεβαιότητα πάνω στο σώμα του και το κεφάλι του ήταν στραμμένο προς τα κει όπου τίποτα δεν υπήρχε για να στραφεί, μπροστά σε έναν ψηλό σε έναν υπερκόσμια ψηλό και γιγάντιο τοίχο.

Παρά τις συνεχείς και αδιάκοπες προσπάθειες εκλογίκευσης του εγκλεισμού του μέσα στον τοίχο αυτόν, ο ίδιος αδυνατούσε να φτάσει –έστω και ακροθιγώς– στο όποιο συμπέρασμα. Αφενός μια τέτοια κατασκευή υπερέβαινε την όποια λογική εξήγηση. Το κατασκεύασμα αυτό, παρόλο που φαινόταν να ακολουθεί πιστά όλους τους φυσικούς νόμους, έμοιαζε σαν να

φύτρωσε άξαφνα μέσα από τη γη, σαν να ήταν μια γιγάντια φασολιά που μέσα σε μια νύχτα πήρε να τρυπάει τα σύννεφα οδηγώντας στο υπερπέραν. Αφετέρου, η αποτυχία της όποιας αισθητηριακής προσέγγισης ήτανε δεδομένη καθώς οι ανθρώπινες αισθήσεις ήτανε σίγουρο πως θα λάνθαναν πλήρως στο να αντιληφθούν αυτό το δαιμονικό κατασκεύασμα. Το μόνο βέβαιο για τον ίδιο ήταν η ύπαρξη ενός τοίχου ακριβώς μπροστά του καθώς η άκρη της μύτης του άγγιζε τα λεία του τούβλα. Και πίσω του βεβαίως μόνο τοίχος πρέπει να υπήρχε. Γιατί οι φτέρνες του και το πίσω μέρος του κεφαλιού του ακουμπούσανε σε αυτόν. Και δεξιά του σαφώς και αριστερά του, λες και ο τοίχος αυτός ήτανε ένα κουκούλι που τον έκλεινε και τον ξανάκλεινε μέσα του όλο και πιο μέσα του ξανά και ξανά. Το απόλυτο γύρω του σκοτάδι σε συνδυασμό με το άφθονο οξυγόνο διαμήνυαν ότι ο τοίχος συνεχιζότανε και θα συνεχίζονταν προς τα πάνω σε μια κατασκευή που δημιουργήθηκε για να μην έχει τελειωμό κανένα, υψωμένη

για εκατοντάδες, ίσως και χιλιάδες, μέτρα πάνω από την επιφάνεια της γης.

Αρχικά σκέφτηκε πως ίσως κάποιος να τον είχε τοποθετήσει εκεί μέσα μετά το πέρας αυτής της αλλόκοσμης κατασκευής. Μα όσο το επεξεργάζονταν του φαινότανε απίθανο γιατί αυτός ο τοίχος, ή θα έπρεπε καλύτερα να πούμε, αυτοί οι τοίχοι, έμοιαζαν να είχανε χτιστεί αποκλειστικά γι' αυτόν, να είχανε δομηθεί γύρω από το σώμα του και μόνο για το σώμα του. Ωστόσο συνειδητοποιούσε σιγά σιγά ότι η προσπάθεια αναζήτησης αιτιών και υπαιτιών δεν θα οδηγούσε παρά σε έναν λαβύρινθο προσώπων, σχέσεων και συσχετισμών χωρίς βέβαια κάποιος από αυτούς να αγγίζει με σαφήνεια ένα ασφαλές συμπέρασμα ούτε σαφώς με ασφάλεια κάποιο σαφές αποτέλεσμα. Για το μόνο που θα μπορούσε να είναι σίγουρος είναι πως οι τοίχοι αυτοί χτίστηκαν βήμα βήμα και πως κατά τη διάρκεια όλης αυτής της χρονοβόρας διαδικασίας ο ίδιος δεν αντιλήφθηκε το παραμικρό.

Το μυστήριο της δημιουργίας αυτών των τειχών τού φαινόταν δύσκολο να επιλυθεί. Κι αν κάτι ήταν σίγουρο, σίγουρα αυτό θα ήταν πως ο τοίχος αυτός χτίστηκε αργά μα με βεβαιότητα χωρίς το παραμικρό λάθος και την παραμικρή τυχειότητα. Αφού λήφθηκε η απόφαση για την ανοικοδόμησή του η απόφαση αυτή θα πρέπει να εγκρίθηκε από κάποια αρχή, ίσως κιόλας να συζητήθηκε πρώτα σε κάποιο συμβούλιο το οποίο να γνωμοδότησε για τη χρησιμότητα ενός τέτοιου τοίχου, για τα θετικά και τα αρνητικά που ένα τέτοιο κατασκεύασμα θα έφερνε στο εντοιχισμένο άτομο και στην κοινωνία. Πιθανώς οι τοπικοί αιρετοί να διαμαρτυρήθηκαν για το ότι ο τοίχος χτίζεται εδώ και όχι κάπου αλλού, ίσως ακόμα και να κίνησαν όλες τις νόμιμες διαδικασίες επιχειρηματολογώντας ότι ο τοίχος αυτός ζημιώνει την τοπική κοινότητα, μέχρι εντέλει κάποιο ανώτερο νομικό όργανο να αποφάνθηκε ότι ο τοίχος πρέπει οπωσδήποτε να στηθεί εκεί, ότι δεν υπάρχει άλλη λύση, η μόνη λύση είναι η

εκεί κατασκευή του και ο εντοιχισμός του αυτού ατόμου. Ύστερα, μια σειρά μηχανικών θα πρέπει να έκαναν τη μελέτη για ένα τέτοιο ανοσιούργημα, ένας τέτοιος τοίχος δεν είναι μικρό πράγμα. Και αφού η μελέτη εγκρίθηκε από κάποιο –αναμφισβήτητα– σκοτεινό κέντρο εξουσίας, τότε θα πρέπει να έγινε ο διαγωνισμός για την ανάθεση του έργου. Όταν κάποια κατασκευαστική εταιρεία κέρδισε τον διαγωνισμό, τότε θα ξεκίνησε τη διαδικασία πρόσληψης των εργατών. Μέρος των εργατών θα φτάσανε πρώτοι για να θέσουν αρχικά τα θεμέλια, γιατί το να θεμελιώσεις έναν τέτοιο τοίχο είναι δύσκολο πολύ δύσκολο και θα 'θελε χρόνια πολλά για την ασφαλή του θεμελίωση. Μετά την ολοκλήρωση των θεμελίων, μια σειρά φορτηγά θα μετέφεραν τις δομικές ύλες, τους χιλιάδες τόνους τούβλα καθώς και τους ανάλογους τόνους λάσπη, και ύστερα ξανά και ύστερα θα ξαναέφεραν, γιατί ένας τέτοιος τοίχος θα εμφάνισε προφανώς πρωτοφανείς ανάγκες σε δομικές ύλες. Αντίστοιχες θα ήτανε και οι

ανάγκες σε προσωπικό κι οι εργάτες που συμμετείχαν στην κατασκευή του θα πρέπει να κατέκλυσαν τα γύρω τετράγωνα. Πιθανώς να χρειάστηκε ανέγερση νέων οικημάτων και επέκταση της πόλης προς κάθε πιθανή κατεύθυνση, γιατί οι στεγαστικές ανάγκες των αμέτρητων εργατών θα ήτανε δύσκολο να ικανοποιηθούν. Θα έπρεπε να υπάρχουν εργάτες που εργάζονταν στα θεμέλια, εργάτες και χειριστές σκαφτικών μηχανημάτων, εργάτες και οδηγοί των ξανά και ξανά φορτηγών, εργάτες που στήσανε τις σκαλωσιές και άλλοι που ανέβηκαν στις σκαλωσιές για να τοποθετήσουνε άλλοτε τη λάσπη και άλλοτε τα τούβλα, ακόμα και εργάτες των εργατών και κάποιοι βοηθοί των τελευταίων. Και σίγουρα καθ' όλη τη διάρκεια της κατασκευής ενός τέτοιου τοίχου θα υπήρχανε και επιβλέποντες μηχανικοί που θα επέβλεπαν την κατασκευή του τοίχου βήμα βήμα ώστε τίποτα μα τίποτα να μην ξεφύγει από το πρόγραμμα.

Βέβαια η κοινότητα των εργατών έπρεπε να καλύψει το σύνολο των βιοτικών της

αναγκών για το διάστημα της εκεί διαμονής της και για να το καταφέρει αυτό έπρεπε αναγκαστικά να έρθει σε συνεργασία με την τοπική κοινότητα που με το αζημίωτο θα προσέφερε στους εργάτες προϊόντα ένδυσης και υπόδησης σε τιμές εκπτωτικές, σίτιση και ψυχαγωγία και θεάματα και έρωτα, παρέχοντας στην εργατική κοινότητα γυναίκες ή άντρες ή και τα δύο μαζί ανάλογα με τις ορέξεις και τον αριθμό των συμμετεχόντων, χωρίς ωστόσο να αποκλείονται τα φαινόμενα παιδικής πορνείας που αναμφισβήτητα λάμβαναν χώρα στο γιαπί. Και ήτανε προφανές πως προτού την ολοκλήρωση του αυτού τοίχου θα μπορούσαν να έχουνε χτιστεί δεκάδες άλλοι τέτοιοι τοίχοι ανάλογου ύψους χρησιμοποιώντας ως δομικά υλικά τα μπουκάλια μπίρας που είχανε ξοδέψει οι εργάτες, τα κουτιά από τις κονσέρβες που καταναλώθηκαν με το απογευματινό τους τσίπουρο, τα κόπρανά και το κάτουρό τους.

Καθώς ο ίδιος προσπαθούσε να αναλογιστεί την αυτή διαδικασία της κατασκευ-

ής του τοίχου διαπίστωσε μια αισθητή άνοδο της θερμοκρασίας η οποία αρχικά τον έκανε να ιδρώνει και να ιδρώνει, τόσο που φοβήθηκε μήπως κλεισμένος μέσα στον τοίχο πνιγεί από τον ίδιο του τον ιδρώτα, καθώς αυτός σχημάτιζε μια λίμνη που όλο και μεγάλωνε, αγγίζοντας πρώτα τους αστράγαλούς του και ύστερα τα γόνατά του και τη μέση του. Η συνεχόμενη άνοδος της θερμοκρασίας όμως έκανε τον ιδρώτα να εξατμίζεται και μαζί του εξατμίστηκε και ο όποιος φόβος του πνιγμού. Ξάφνου όμως διαπίστωσε μια αισθητή μείωση της σωματικής του μάζας λες και το σώμα του έλιωνε με την ίδια ταχύτητα που κυλούσανε οι στάλες του ιδρώτα του, με την ίδια ταχύτητα που μεγάλωνε η λίμνη στα πόδια του ή εξατμίζονταν αφήνοντας πίσω της ένα κενό. Τα γύρω του τείχη δεν πίεζαν πλέον τόσο πολύ το λιπόσαρκο κορμί του μα αυτό διόλου δεν αύξανε τις πιθανότητές του να δραπετεύσει. Κι αφού έλιωσε σταγόνα σταγόνα σχεδόν ολόκληρος, μέχρι που μείνανε μόνο σάρκα και κόκαλα, τότε πα-

ρατήρησε τα λείψανά του να μαυρίζουν σιγά σιγά να μαυρίζουν και να ραγίζουν, όπως ραγίζουνε οι αναγεννησιακές ελαιογραφίες που είχε κάποτε δει σε κάποιο μουσείο, να ραγίζουν και μικρά μικρά κομμάτια από το δέρμα του να αποκολλώνται και να ανυψώνονται προς την έξοδο της καμινάδας, να ανυψώνονται και να δραπετεύουν σαν μαύρος καπνός, μέχρι που όλο το σώμα του με τον τρόπο αυτόν εξαφανίστηκε, αφήνοντας πίσω μια λεπτή λεπτή στάχτη.

Η καμινάδα αυτή δεν σταμάτησε ποτέ να βγάζει μαύρο καπνό. Γύρω της με τον καιρό χτίστηκαν κι άλλες κι ύστερα κι άλλες κι όλες μαζί ανέδιδαν μια μυρωδιά βυρσοδεψείου που ήθελες δεν ήθελες συνήθιζες σιγά σιγά με τον καιρό.

III

οι καθρέφτες

Οι καθρέφτες

Όταν ξύπνησε κατάλαβε αμέσως πού δεν βρισκόταν. Και ξύπνησε γιατί ασφουκτιούσε γιατί το οξυγόνο ήταν σαν να τέλειωνε σε έναν χώρο όπου ποτέ άνθρωπος δεν είχε βρεθεί. Και αυτό ήταν απολύτως βέβαιο, και ο ίδιος βέβαιος απολύτως βέβαιος πως δεν είχε βρεθεί ποτέ του ξανά εκεί. Ήταν ένα δωμάτιο απάνθρωπο ένα δωμάτιο που διαμήνυε διαρκώς την ανθρώπινη απουσία. Όχι μόνο γιατί κατέλυε με κάθε τρόπο την όποια αρχιτεκτονική δομή, ούτε γιατί στη θέση της εγκαθίδρυε μian άλλη που ουδεμία σχέση είχε με εκείνη που κατέλυε. Αλλά γιατί στο δωμάτιο αυτό υπήρχε η απόλυτη απουσία της όποιας δομής, το δωμάτιο το ίδιο ήτανε μian απουσία. Και υπήρχε ακριβώς λόγω της απουσίας του, υπήρχε επειδή δεν υπήρχε, μέσα από την ανυπαρξία του. Υπήρχε όπως ακριβώς υπάρχει το μηδέν:

υπάρχει μονάχα επειδή τίποτα άλλο δεν υπάρχει στη θέση του.

Το γεγονός ότι ξύπνησε βέβαια δήλωνε μια θέληση ακατανίκητη μια ισχυρότατη θέληση για ζωή η οποία θα τελείωνε μαζί με το οξυγόνο που θα τελείωνε κι αυτό μέσα σε ένα απαίσιο, μέσα σε ένα αποτρόπαιο δωμάτιο που λες και έμοιαζε με την κοιλιά ενός προαιώνιου τέρατος. Κι επειδή εκεί μέσα τίποτα άλλο δεν έμοιαζε να υπάρχει εκτός από τον ίδιο που βρισκόταν ξαπλωμένος σε στάση εμβρυακή, πήρε να ξετυλίγει τον εαυτό του με αργές και βασανίστηκες κινήσεις λες και ξετύλιγε κάποιο πανάρχαιο νήμα στο τέλος του οποίου πίστευε πως θα έβρισκε τον πολυπόθητο προορισμό του. Κι ένιωσε αμέσως το δωμάτιο σαν έναν λαβύρινθο που έβγαζε ανάμεικτες κραυγές αγωνιώδους παρουσίας και σιωπηρής απουσίας λες και είχε και αυτό τη δικιά του ζωή και πως καθώς αυτός ξετύλιγε σιγά σιγά τον εαυτό του μέσα σε εκείνο το δωμάτιο καταλάβαινε πως έπρεπε από εκείνο το δωμάτιο να βγει γιατί αλλιώς θα σταμα-

τούσε να ζει. Ήτανε σίγουρος πως αν δεν έβγαινε από κει μέσα, το δωμάτιο αυτό θα γινότανε ο τάφος του.

Δεν είχε χρόνο να σκεφτεί πώς κατέληξε εκεί και αν είχε δεν θα μπορούσε να το κάνει. Γιατί η ζωή του δεν ήτανε τίποτα άλλο από μικρές και νοσηρές εκκινήσεις που έμεναν μετέωρες, από αρχές που σταματούσανε με το που είχανε ξεκινήσει, σταματούσανε μπροστά σε ένα μεγάλο τεράστιο τοίχο με δεκάδες μέτρα ύψος, σταματούσανε στη μέση ενός δρόμου και έμεναν εκεί παγωμένες μήτε μπροστά προχωρώντας μήτε πίσω. Ή άλλοτε πάλι έβρισκε ο ίδιος τον εαυτό του, χωρίς να ξέρει το πώς, μπροστά σε ένα αναπότρεπτο τέλος, χωρίς καμία μέση ή έστω κάποια αρχή να έχει προηγηθεί, όπως τότε που βρέθηκε να οδηγεί το αμάξι του σε έναν δρόμο που ξαφνικά τελείωνε και ούτε χώρος υπήρχε ούτε χρόνος να γυρίσει πίσω. Και απλά έμεινε εκεί ώσπου από εκεί να βρεθεί κάπου αλλού με τον ίδιο ακατανόητο τρόπο.

Αφού ξετύλιξε το σώμα του στάθηκε στα δυο του πόδια και αποφάσισε πως έπρεπε να ψάξει μέσα στο απόλυτο σκοτάδι, να απλώσει τα χέρια του και να προσπαθήσει να βρει μιαν έξοδο μέσα σ' αυτή την απουσία. Μα όσο και να περπατούσε, και ένιωθε πως περπατούσε ώρες, έμενε ακίνητος λες και βάδιζε σε έναν κυλιόμενο διάδρομο. Καθώς ένιωθε πως το οξυγόνο όλο και θα στέρευε αποφάσισε να σταματήσει.

Σκέφτηκε πως η ζωή του δεν ήτανε παρά εκατοντάδες κομμάτια ενός θρυμματισμένου καθρέφτη όπου έβλεπε τον εαυτό του αποσπασματικά να αντανακλάται πάλι και πάλι, κομμάτια που το ένα άλλοτε επικάλυπτε και άλλοτε συμπλήρωνε το άλλο, ενώ μεταξύ τους υπήρχε ένα μυστήριο κενό. Και τώρα σε αυτό το κενό πρέπει με κάποιον τρόπο να είχε πέσει και αυτό το κενό όλο και θα τον έτρωγε, αυτή η απουσία θα τον κατασπάραζε και μετά θα κατασπάραζε και τα κομμάτια του καθρέφτη και θα έβαζε στη θέση τους πιθανώς κάποιον άλλο καθρέφτη ή κάποια άλλα κομμάτια που θα αντανακλούσανε

κάποιον άλλο εαυτό και όχι τον δικό του ή πιθανώς και τίποτα να μην αντανakλούσανε. Έτσι σκέφτηκε πως έπρεπε να βρει έναν τρόπο να αυτοκτονήσει γιατί δεν ήξερε αν ποτέ θα μπορούσε να βγει μέσα από το άχρονο αυτό δωμάτιο, δεν ήξερε πόσο αργά η πόσο γρήγορα θα ερχότανε το τέλος του ή αν αυτό ερχότανε και με ποιον τρόπο. Σκέφτηκε πάλι όμως πως ίσως να υπήρχε μια κάποια λύση, πως ίσως το δωμάτιο δεν ήτανε παρά μια τεράστια εγκυμονούσα κοιλιά, ένα τεράστιο κουκούλι που σχίζοντάς το θα αντίκριζε κάτι ολότελα καινούριο.

Καθώς είχε χάσει την αίσθηση του χρόνου μέσα σε αυτό το γιγάντιο σκοτάδι, ακριβώς γιατί εκεί μέσα χρόνος δεν υπήρχε, παρατήρησε μπροστά του κάτι που πριν δεν είχε παρατηρήσει. Έμοιαζε με μια πηγή φωτός μικρή πολύ μικρή σαν κουκίδα που όμως όλο και μεγάλωνε σαν να ερχότανε εκείνη κοντά του ενώ αυτός έμενε ακίνητος. Έτσι νόμισε πως βρέθηκε ξαφνικά μπροστά σε έναν καθρέφτη, σε έναν καθρέφτη ολόκληρο όπου θα

μπορούσε να δει τον εαυτό του αρκεί να έκανε μόνο λίγα βήματα, αρκεί λιγάκι να προχωρούσε. Και ο καθρέφτης ήταν εκεί και τον περίμενε.

Ένωσε τότε μια τρομερή δύναμη. Ο καθρέφτης αυτός έμοιαζε να δίνει τη μόνη ίσως υπόσχεση στην κατακερματισμένη ζωή του και ένωσε πως σαν θα έβλεπε τον ολόκληρο εαυτό του να καθρεφτίζεται τα πάντα θα αποκτούσανε ένα ξαφνικό νόημα. Και αν καταλάβαινε τη σημασία αυτού του νοήματος θα μπορούσε να κυριαρχήσει πάνω του και να το αλλάξει. Μονάχα αν έβλεπε τον εαυτό του ολόκληρο πίστευε πως θα μπορούσε να κατακτήσει την εικόνα αυτή, και αφού την κατακτούσε να τη συντρίψει, να την πολλαπλασιάσει, να τη θρυμματίσει. Αφού την κατακτούσε θα μπορούσε να την κάνει ό,τι θέλει. Αρκεί μονάχα για μια στιγμή, και μια στιγμή αρκούσε, να δει ολόκληρο τον εαυτό του σε έναν ολόκληρο καθρέφτη. Και ο καθρέφτης μπροστά του όλο πλησίαζε.

Μα σαν έφτασε κοντά αυτός ο καθρέφτης καμία αντανάκλαση πάνω στην επιφάνειά του δεν υπήρχε. Και σαν άπλωσε το χέρι του να δει αν αυτό μπροστά του ήτανε πράγματι καθρέφτης ή κάτι άλλο, αυτό που έμοιαζε με καθρέφτη πήρε σιγά σιγά να τον ρουφάει. Τότε αμέσως κατάλαβε πως η υπόσχεση που έδινε η απαστράπτουσα επιφάνεια εκείνου του πράγματος που περισσότερο έμοιαζε με πύλη τώρα παρά με καθρέφτη μπορούσε μονάχα να πραγματωθεί αν έμπαινε μέσα του, αν από μέσα του αφήνονταν να οδηγηθεί κάπου αλλού. Κι εκείνος τότε αφέθηκε απλώνοντας λυτρωτικά τα χέρια του καθώς ρουφιόταν. Και χάρηκε κάπως προς στιγμή νιώθοντας πως εντέλει αυτό που μέσα του βρισκόταν ήτανε όντως μια κοιλιά και είχε έρθει η ώρα να τον γεννήσει, πως μόνο μέσα από μία αναγέννηση θα μπορούσε να αντικρίσει τον εαυτό του ολόκληρο, όπως πάνω σε έναν καθρέφτη.

Όταν ξύπνησε κατάλαβε αμέσως πού δεν βρισκόταν, κι ας είχε βρεθεί ξανά εκεί. Και ξύπνησε γιατί ασφυκτιούσε γιατί το οξυγόνο ήταν σαν να τέλειωνε σε έναν χώρο όπου ποτέ άνθρωπος δεν είχε βρεθεί, ο ίδιος όμως είχε βρεθεί ξανά, μάλιστα όχι μία αλλά πολλές φορές, τόσες που και ο ίδιος αδυνατούσε να τις μετρήσει. Και αυτό ήταν απολύτως βέβαιο, και ο ίδιος βέβαιος απολύτως. Ήταν βέβαιος πως είχε βρεθεί ξανά σε ένα τέτοιο δωμάτιο απάνθρωπο, σε ένα τέτοιο δωμάτιο που διαμήνυε διαρκώς την ανθρώπινη απουσία. Είχε βρεθεί ξανά εκεί, σ' αυτήν την τεράστια κοιλιά ενός προαιώνιου τέρατος που κατέλυε με κάθε τρόπο την όποια υπάρχουσα αρχιτεκτονική δομή, χωρίς στη θέση της να εγκαθιδρύει κάποια άλλη που ουδεμία σχέση θα είχε με εκείνη που κατέλυε. Είχε ξαναβρεθεί στο δωμάτιο αυτό με την απόλυτη απουσία της όποιας δομής, στο δωμάτιο που το ίδιο ήτανε μια απουσία, σε εκείνο το δωμάτιο που υπήρχε ακριβώς λόγω της απουσίας του, που υπήρχε επειδή δεν υπήρχε, μέσα από την ανυπαρξία του.

Και καθώς ξεδίπλωσε τον εαυτό του μέσα στο απόλυτο σκοτάδι εκείνου του δωματίου, όπως ακριβώς ξεδιπλώνει κανείς κάποιιο τεράστιο κουβάρι περιμένοντας πως στο τέλος του βρίσκεται η απάντηση στο αρχέγονο αίνιγμά του, είδε να έρχεται κατά πάνω του ένα πράγμα, στην αρχή μικρό μα που μεγάλωνε καθώς πλησίαζε, που έμοιαζε με καθρέφτη, ένα πράγμα που –ήτανε σίγουρος πλέον– θα τον ρουφούσε και θα τον ξερνούσε σε ένα άλλο άγνωστο μα τόσο γνώριμο δωμάτιο για να τον ρουφήξει από εκεί ένας άλλος καθρέφτης και να τον ξεράσει μετά σε ένα άλλο δωμάτιο μέσα από μια νέα αναγέννηση, και έντρομος συνειδητοποίησε πως ενώ κάθε φορά θα πίστευε ότι η απάντηση σε όλα του τα ερωτήματα θα δινότανε μονομιάς μέσα από μια καινούρια και παράξενη γέννα, και μια καινούρια υπόσχεση ολότητας, τώρα καταλάβαινε ότι καμία απάντηση δεν υπάρχει, γιατί αυτά τα περίεργα και απάνθρωπα δωμάτια που τόσο πολύ έμοιαζαν με κοιλιές εγκυμονούσες έτοιμες να τον γεννήσουνε στο

φως ενός νέου κόσμου, στην αντανάκλαση ενός ολόκληρου καθρέφτη, όλες αυτές οι κοιλιές που πίστευε πως θα τον αναγεννούσαν, καθόλου κοιλιές δεν ήταν μα τεράστιοι ομφάλιοι λώροι, λεπτοί λεπτοί και σάρκινοι σωλήνες μέσα από τους οποίους κυλούσε, σωλήνες που ανέβαλλαν διαρκώς οποιαδήποτε γέννα, ομφάλιοι λώροι ήτανε που ανέβαλλαν διαρκώς την ύπαρξή του. Την ύπαρξή του που θα τη ρουφούσαν ασταμάτητα αμέτρητοι καθρέφτες.

IV

η πτώση

Η πτώση

Θυμάται πως ένα χέρι τον έσπρωξε σ' εκείνο το σκοτεινό φρεάτιο και στην αρχή ένιωθε πως έπεφτε όλο έπεφτε. Μα εκείνο το αίσθημα της ατέρμονης πτώσης δεν κράτησε πολύ. Σε λίγο άρχισε να κολυμπά μέσα στο απόλυτο κενό όπως ένα πούπουλο ή μια μεταλλική σφαίρα κολυμπούν μέσα στην απόλυτη απουσία αέρα που κρύβει ένας δοκιμαστικός σωλήνας. Κι ενώ ο ίδιος ένιωσε αρχικά να μεταμορφώνεται σε μια στρογγυλή ολοστρόγγυλη πέτρα που κυλούσε από την κορυφή ενός πανύψηλου βουνού, του ψηλότερου βουνού που θα μπορούσε ποτέ να υπάρξει, και ενώ ένιωσε να κατακυλάει προς βάθη αχανή, προς βάθη που πιο βαθιά δεν κύλησε ποτέ, ένιωσε ξάφνου να παγώνει και να μένει μετέωρος, μια μετέωρη ολοστρόγγυλη πέτρα.

Παρόλο που το χέρι που τον έσπρωξε δεν χρειάστηκε να τον αγγίξει παρά για ένα μονάχα δευτερόλεπτο, να τον αγγίξει απαλά ίσως και για λιγότερο ακόμα, ο ίδιος ένιωθε να κυλά προς άγνωστα βάθη κι ύστερα να μετεωρίζεται. Μα και αυτή η μετεώριση διακόπηκε το ίδιο αινιγματικά με την αναίτια σχεδόν πτώση του κι έτσι η βαρύτητα επανακυριάρχησε επί του σώματός του που συνέχισε να κυλά με ταχύτητα διαρκώς επιταχυνόμενη. Όταν λοιπόν κάποτε ξύπνησε από αυτόν τον μακάβριο εφιάλτη ένιωθε κατά τι λιγότερος. Γιατί ξύπνησε στο κρεβάτι του και όχι στον πάτο κάποιου φρεατίου. Ενωθε όμως κάπως λιγότερος από πριν, λιγότερος από αυτό που συνήθιζε να είναι. Κι όταν επιχείρησε να φορέσει τα ρούχα του η έλλειψή του επιβεβαιώθηκε.

Τα ρούχα του γλίστρησαν πάνω στο λευκό δέρμα του και σωριάστηκαν στο πάτωμα. Διακρίνοντας ο ίδιος στην πτώση τους τη δική του πτώση, έσπευσε αμέσως στον καθρέφτη του που του αποκάλυψε παραμορφωτικά ένα σώμα λεπτό σαν

οδοντογλυφίδα και άσπρο κάτασπρο σαν μια λευκή σελίδα χαρτί όπου καθένας θα μπορούσε να γράψει το όνομά του. Κι όταν επιχείρησε να πει το πρωινό του τσάι, ρουφώντας αρχικά μικρές μικρές σταγόνες, ένωσε πως το στομάχι του είχε με κάποιο τρόπο συρρικνωθεί κι αυτό και οι ελάχιστες σταγόνες που πρόλαβε να καταπιεί του προκάλεσαν μια τρομερή δυσφορία, ένα μαρτύριο αφόρητο και διαρκείς τάσεις για εμετό.

Αποφάσισε να δέσει πάνω του με κάποιο τρόπο τα γιγαντώδη ρούχα του, να καλύψει τα επίμαχα σημεία του γιατί βίωνε επιτακτικά την ανάγκη να δραπετεύσει από την παράνοια τούτου του διαμερίσματος που συρρίκωνε το σώμα του. Το διαμέρισμα αυτό έμοιαζε να έχει ένα δικό του σχέδιο, αναμφισβήτητα εφιαλτικό. Σε κάποιο σημείο του θα είχε κρυμμένο τον αρρωστημένο εγκέφαλό του που θα σχεδίαζε ακατάπαυστα και με κάθε λεπτομέρεια τα βασανιστήρια και τους εφιάλτες που βίωνε και που θα βίωνε. Αποφάσισε λοιπόν να δέσει γύρω από τη μέση του

ένα τεράστιο λευκό μπλουζάκι, να ανοίξει την πόρτα και να εξαφανιστεί. Σαν πέρασε όμως το κατώφλι, η πτώση αυτή, που άγνωστο πώς ξεκίνησε και ακόμη πιο μυστηριώδες το πώς έπαυσε, συνεχίστηκε σαν να μην είχε σταματήσει ποτέ, λες και καμία μετεώριση δεν προσπάθησε ποτέ να την αναστείλει.

Μετά την έξοδο από την οικία του ο ίδιος λιγότευε όλο και περισσότερο. Μα όσο αυτός έφθινε τόσο περισσότερο ο γύρω του κόσμος πήρε να αυξάνει, όπως αυξαναν τα ρούχα του. Όταν προσπάθησε να περάσει την πρώτη διάβαση οι οδηγοί των τερατωδών πια οχημάτων έκαναν λες και αγνοούσαν την ύπαρξή του, ενώ στη δεύτερη προσπάθειά του να διασχίσει τον δρόμο, έναν δρόμο που χρειαζόσυνα περίπου δεκαπέντε λεπτά περπάτημα να τον διασχίσεις μέσω μιας ακολουθίας διαβάσεων, πλήθος αυτοκινήτων παραλίγο να πέσουν πάνω του και να τον λιώσουν κάτω από τις μονόφθαλμες ρόδες τους. Όταν έφτασε λοιπόν ημιθανής στην άλλη άκρη συνειδητοποίησε πως το

λευκό κατάλευκο δέρμα του πήρε κάπως να αραιώνει χωρίς καθόλου να αποσυντίθεται, με τον ίδιο τρόπο που αραιώνει το γάλα σαν προσθέσεις μέσα του νερό, και να γίνεται διάφανο μέχρι που ακόμα και ο ίδιος μπορούσε να δει μέσα του. Κι ενώ στην αρχή το σώμα του λειτούργησε ως ένα πρίσμα διαθλώντας τις ακτίνες του ήλιου και προσφέροντας ένα θαυμάσιο ουράνιο τόξο, ελάχιστα αργότερα έχασε κάθε πρισματική ικανότητα διάθλασης.

Με μιαν αναλογία αντίστροφη, ο κόσμος γύρω του φαινόταν να τρέφεται από το σπαραγμό του καθώς όσο ο ίδιος έφθινε εκείνος πήρε να γιγαντώνεται ακόμα περισσότερο αποκτώντας διαστάσεις κολλοσιαίες. Τα κτίρια γύρω του διαστέλλονταν προοδευτικά και ο ίδιος αισθανόταν μια λιλιπούτεια απόγνωση μέσα σε ένα διαρκώς μεταβαλλόμενο τοπίο. Τότε μονάχα συνειδητοποίησε πως έπρεπε να επιστρέψει στο σπίτι του πάση θυσία γιατί ίσως να βίωνε πάλι στα σπλάχνα του εκείνη τη μετεώριση που πάγωσε την επιταχυνόμενη πτώση του. Γιατί η πτώση

αυτή δεν είχε ξεκινήσει το προηγούμενο βράδυ. Ο ίδιος έφθινε σταδιακά όλο και περισσότερο, ίσως και από την πρώτη στιγμή της ύπαρξής του και ο χθεσινοβραδινός εφιάλτης ήτανε ένας εφιάλτης επαναλαμβανόμενος και διαρκής που είχε συνδεθεί αξεδιάλυτα μαζί του και θα ολοκληρώνονταν και θα σταματούσε όταν δεν θα είχε μείνει τίποτα από το σώμα του. Αυτός ο εφιάλτης ήτανε ένας εφιάλτης ολόδικός του. Ήτανε μια αυστηρά εξατομικευμένη κόλαση η πτώση του.

Αποκτώντας λοιπόν μια ταχύτητα ιλιγγιώδη, γεγονός στο οποίο τον βοήθησε η ελάχιστη σωματική του μάζα, επιχείρησε να επιστρέψει στη θαλπωρή του διαμερίσματός του, περνώντας με τη σειρά όλα εκείνα τα λαβυρινθώδη συμπλέγματα δρόμων και διαβάσεων και πάλι δρόμων τα οποία είχε διασχίσει με αφάνταστη ευκολία αμέτρητες φορές στο παρελθόν. Σε ελάχιστα δευτερόλεπτα πλησίασε ένα σύμπλεγμα οικοδομών μέσα στις οποίες βρισκότανε πνιγμένο και το διαμέρισμά του. Είχε γίνει άυλος σχεδόν, σχεδόν αέ-

ρας, κι όταν προσπάθησε με κάποια βιαιότητα να παραβιάσει την κεντρική είσοδο περνώντας από μέσα της, δεδομένης και της ασύλληπτης ταχύτητάς του που αύξανε όσο μειώνονταν η σωματική του μάζα, και καθώς περνούσε με ασύλληπτη ευκολία μέσα από σχεδόν όλα τα συμπαγή σώματα, προσέκρουσε χωρίς να το θέλει, όσο μπορούσε ένα σχεδόν άυλο σώμα κάπου να προσκρούσει, πάνω σε ένα έτερο γιγάντιο σώμα, που έχασε προς στιγμή την ισορροπία του και έπεσε, στο ταυτόχρονο άνοιγμα της πόρτας, μέσα από μια διαβολική πραγματικά σύμπτωση, στο σκοτεινό φρεάτιο του ασανσέρ. Λίγο πριν πέσει όμως η γιγαντώδης ύπαρξη έστρεψε κάπως το πρόσωπό της και σ' αυτό διαγράφηκαν παραμορφωμένα με σαφήνεια τα δικά του χαρακτηριστικά. Βρισκότανε μπροστά του αυτός ο ίδιος, γιγαντωμένος πριν τη στιγμή της τραγικής πτώσης του. Γιγάντιος μπροστά στην επερχόμενη τραγωδία του.

Θυμάται πως ένα χέρι τον έσπρωξε σε κείνο το σκοτεινό φρεάτιο και στην αρχή

ένιωθα πως έπεφτα όλο έπεφτα. Και όταν ξύπνησε λιγότερος την επόμενη μέρα κατάλαβα πως τον αφανισμό μου δεν θα μπορούσα να τον γλιτώσω γιατί αυτός ο ίδιος είμαι εγώ που με αφάνισε. Γιατί αυτός ήτανε ο ολόδικός μας εφιάλτης.

V

η γέννα

Η κύηση

Ήτανε μια γέννα δύσκολη. Κι η γέννα αυτή ακολούθησε μια πιο δύσκολη ακόμη κύηση κι αυτή με τη σειρά της μια σειρά διαρκών κυήσεων και αποβολών. Γιατί η κάθε κύηση οδηγούσε νομοτελειακά σε μια νέα και ακόμα πιο επώδυνη αποβολή λες και το μέσα της είχε οργωθεί τόσες και τόσες φορές που έμενε στέρφο, λες και η μήτρα της αδυνατούσε να παρέχει το ασφαλές εκείνο περιβάλλον που θα οδηγούσε σε μια κύηση ολοκληρωμένη και σε μια γέννα επιτυχημένη. Παρ' όλη όμως τη δύσκολη κύηση, που από πολύ νωρίς συνοδεύτηκε από τρομερούς εμετούς που γδέρνανε τον οισοφάγο της, η ίδια επέμενε το μαρτύριο αυτό με καρτερικότητα. Κι ας ήτανε φορές που ένιωθε νυχιές αληθινές να ξεσκίζουν την κοιλιά της και πίστευε πως το παιδί δεν θα ξεσκίσει τον κόλπο της για να γεννηθεί μα την κοιλιά

της με νύχια γαμψά την κοιλιά της θα ξεσκίσει και θα την ανοίξει πέρα ως πέρα και αυτό, με πόδια δύο ή με πόδια τέσσερα, θα κόψει με τα δόντια του τον λώρο και θα βηματίσει νεογέννητο και θα την εγκαταλείψει εκεί με την κοιλιά της ανοιχτή και τα έντερά της να κρέμονται. Φοβόταν πως το παιδί της θα ξεσκίσει με τα νύχια του την κοιλιά της και θα την εγκαταλείψει. Έτσι υπέμενε το μαρτύριό της καρτερικά και αγαπούσε πολύ το αγέννητο παιδί της, το αγαπούσε πολύ περισσότερο απ' όλα τα προηγούμενα αγέννητα παιδιά της και περίμενε τη στιγμή που θα το σφίξει στην αγκαλιά της και αυτό με το κλάμα του θα την ευχαριστήσει κάπως που το υπέμεινε. Καμιά φορά όταν έκλεινε τα μάτια της έβλεπε αυτό το παιδί. Και το παιδί αυτό την έβλεπε και τα μάτια του γυάλιζαν στο σκοτάδι. Το παιδί αυτό είχε μάτια που γυάλιζαν στο σκοτάδι.

Δεν είχε σημασία καμία που το παιδί θα μεγάλωνε χωρίς πατέρα. Η ίδια, παρ' όλη την προσπάθειά της, αδυνατούσε να θυμηθεί το πρόσωπο εκείνο που άφησε

μέσα της το σπέρμα του εκείνη τη βραδιά, όπως αδυνατούσε να θυμηθεί και εκείνη τη βραδιά που οδήγησε στη συγκεκριμένη κύηση. Και ήτανε περίεργο πολύ περίεργο γιατί θυμόταν με ακρίβεια όλες τις προηγούμενες βραδιές που οδήγησαν σε όλες τις προηγούμενες κυήσεις και αποβολές. Κάποιες φορές, μετά από πολλή προσπάθεια, ένωθε να σχηματίζονται στη μνήμη της γραμμές αδρές που πίστευε πως θα οδηγούσαν με βεβαιότητα στον σχηματισμό του προσώπου του πατέρα. Μα το πρόσωπο του πατέρα λάνθανε συνεχώς, όπως λάνθανε και εκείνη η βραδιά, λες και το βράδυ εκείνο ήταν ένα σημείο κεντρικό, ήταν ένα κέντρο το βράδυ εκείνο μια μαύρη, μικρή και μαύρη τρύπα που θα ρουφούσε μέσα της όλο το πριν και όλο το μετά, λες και ήταν το κέντρο ενός χαοτικού κύκλου εκείνο το βράδυ. Εκείνο το βράδυ σηματοδοτούσε μια απουσία κεντρική στην ύπαρξή της.

Ο γιατρός Κ. ωστόσο τη διαβεβαίωνε πως δεν έπρεπε καθόλου μα καθόλου να ανησυχεί. Η κύησή σας προχωρά κανονικά

δεν υπάρχει κανένας μα κανένας λόγος να ανησυχείτε. Ο γιατρός Κ. δεν ήταν ένας οποιοσδήποτε γιατρός. Ο γιατρός Κ. είχε εκείνη την απαραίτητη εξειδίκευση για περιπτώσεις ακριβώς σαν τη δικιά της. Φημολογούνταν ακόμα ότι κατείχε ακόμα και τη μυστική γνώση, γνώση που απέκτησε με αμφιλεγόμενες μεθόδους, για να οδηγήσει την κάθε κύηση στην επιτυχή ολοκλήρωσή της. Η κύησή σας προχωρά κανονικά.

Μα είχε κάτι το περίεργο αυτή η κύηση. Πέραν της μυστηριώδους σύλληψης, πέραν ακόμα και του διαρκούς και επαναλαμβανόμενου μαρτυρίου που προξενούσε στο καθ' όλα φιλόξενο σώμα της, η κύηση αυτή έφερε ευθύς εξαρχής ουσιαστικές αλλαγές στο σώμα του ξενιστή. Από την πρώτη κιόλας εβδομάδα τής δημιουργήθηκε μια έντονη ενόχληση στο φως, ένας επίμονος και καθημερινός κνησμός γύρω απ' την κόρη του ματιού που έγινε ευαίσθητη πολύ ευαίσθητη στη μικρότερη στην απειροελάχιστη δέσμη φωτός που θα άγγιζε κάπως τα μάτια

της. Για λόγους πιθανότατα ορμονικούς, όπως θεώρησε τότε, άλλαξε σταδιακά το χρώμα των μαλλιών της, και από κείνο το κόκκινο πολύ κόκκινο σκούρυνε όλο και σκούρυνε μέχρι που έγινε ένα βαθύ βαθύ μαύρο. Η τριχοφυΐα στο σώμα της εξαπλώθηκε σαν γάγγραινα, και πέραν του εφηβαίου, της περιοχής της μασχάλης και των ποδιών της, το σώμα της πήρε να γεννά τρίχες παντού στα χέρια της, πάνω στα δάχτυλά της, στα μπράτσα και στους ώμους της, τρίχες που καθόλου δεν έμοιαζαν με όλες τις υπόλοιπες. Γιατί ήτανε τρίχες μαύρες σε ευθεία αντίθεση με το ροζοκόκκινο του εφηβαίου της, ήτανε τρίχες ολόμαυρες με μια βελούδινη κάπως υφή, και ήτανε τρίχες που γυάλιζαν παιχνιδίζοντας με το φως. Είχανε κάτι το όμορφο αυτές οι τρίχες, και ήτανε μικρές τόσο μικρές που μονάχα η ίδια μπορούσε στην αρχή να τις προσέξει. Κι έδιναν μια ψευδαίσθηση απαλότητας σε όποιον τολμούσε να την αγγίξει, κάνανε το δέρμα της τόσο απαλό, βελούδινο σχεδόν. Κι ήτανε μια απρόσμενη έκπληξη εκείνα τα

αγγίγματα, όχι τόσο για την ίδια, που γινότανε όλο και πιο επιρρεπής σε κάθε λογής χάδια, μα κυρίως για τους στιγμιαίους εραστές της, γι' αυτούς που την άγγιζαν δήθεν τυχαία κι έπειτα επιδίωκαν να την αγγίξουν πάλι και πάλι με παρόμοια τάχα τυχειότητα.

Ακόμα πιο περίεργο ήτανε βέβαια το γεγονός πως η κοιλιά της διαστέλλονταν δυσανάλογα ως προς τον αντίστοιχο μήνα της κύησής της. Παρόλο που υπολόγιζε πως βρισκόταν περίπου στον τέταρτο μήνα δεν έβλεπε σχεδόν καμία διαφορά στην κοιλιακή της χώρα και αν τα συμπτώματα δεν ήταν τόσο επώδυνα, εάν οι εμετοί και οι κινήσεις του μωρού μέσα στην κοιλιά της δεν πίστευε πως θα την οδηγούσαν σταδιακά στην τρέλα, θα αμφέβαλλε και η ίδια για την εγκυμοσύνη της. Υπήρχε βέβαια και ο γιατρός Κ. που τη διαβεβαίωνε με όλη τη σοβαρότητα και το βάρος της επιστημονικής του γνώμης πως ήτανε, βεβαίως και ήτανε έγκυος. Και πως η κύησή της προχωρά φυσιολογικά όσο φυσιολογικά μπορεί να προχωρήσει μια

κύηση. Δεν έχει εμφανιστεί δεσποινίς η παραμικρή ανωμαλία. Και είμαι σίγουρος πως το ίδιο θα δείξει και η αμνιοκέντηση.

Η κύηση

Είχε ένα αγγελικό πρόσωπο εκείνος ο γιατρός. Και μ' αγαπούσε μ' αγαπούσε πολύ. Κι εγώ τον αγαπούσα γιατί ήξερα πως ό,τι και να 'κανε με κείνη τη βελόνα, όσο βαθιά και να την έχωνε στην κοιλιά μου, η βελόνα εκείνη ήταν η ίδια η Αγάπη. Εκείνος ο γιατρός ήξερε ν' αγαπάει με κείνη τη βελόνα όσο μπορούσε άνθρωπος ν' αγαπήσει. Κι ήτανε φορές που ο γιατρός Κ. έμοιαζε με τον ίδιο τον Χριστό και το μελίρρυτο βλέμμα του σε παρότρυνε να αγαπάς τη βελόνα του όπως ο ίδιος αγαπούσε τα καρφιά του όπως ο ίδιος αγαπούσε τις πληγές στα χέρια του και τις πληγές στα πόδια του.

Ο γιατρός Κ. την υποδέχτηκε με ένα γλυκό γλυκό χαμόγελο και την ξάπλωσε στην ιατρική του καρέκλα αφού της ζήτησε πρώτα να γδυθεί. Και εκείνη γδύθηκε

υπάκουα κι έλαμπε, έλαμπε γυμνή, με κείνο το αδιόρατο φούσκωμα στην κοιλιά της που σήμαινε το αγέννητο τέκνο της. Έλαμπε κάπως με κάποια αβρότητα έλαμπε και ήτανε μια Μαρία ή μια νέα Εύα. Έλαμπε και ξάπλωσε γυμνή στην ιατρική καρέκλα και ο γιατρός Κ. έβγαλε από τον ιατρικό του κλίβανο μια μακριά βελόνα, πυρωμένη σχεδόν ακόμα, και της υποσχέθηκε πως δεν θα νιώσει τίποτα, μόνο ένα μικρό τσίμπημα σχεδόν ανεπαίσθητο. Κι εκείνη άνοιξε τα πόδια της και φάνηκε το γούνινο εφηβαίο της μαύρο σχεδόν και ο γιατρός Κ. τής χάιδεψε λίγο το κεφάλι για να την ηρεμήσει κι ύστερα χάιδεψε και το εφηβαίο της. Ύστερα χάιδεψε την κοιλιά της για να ηρεμήσει αυτό που είχε μέσα της. Και της έχωσε απρόσμενα την έμπυρη βελόνα και εκείνη άρχισε να ουρλιάζει να ουρλιάζει και παρόλο που τίποτα δεν ακούστηκε και ήχος κανέναν δεν δραπέτευσε από το ανοιχτό της στόμα εκείνη ήτανε σίγουρη πως φώναζε δυνατά ίσως και δυνατότερα. Ο γιατρός Κ. φάνηκε να μην ενοχλήθηκε καθόλου αν και ήτανε

σίγουρη πως άκουσε καθαρά εκείνη την κραυγή. Βγάζοντας τη βελόνα σιγά σιγά την κοίταξε στο φως και το υγρό μέσα στη σύριγγα έλαμπε όπως έλαμπε πρωτύτερα και η ίδια όπως έλαμπε και η ίδια η βελόνα. Η βελόνα λαμπύριζε και το υγρό στη σύριγγα ακτινοβολούσε γύρω της φως. Δεν υπάρχει πρόβλημα κανένα με την κύησή σας δεσποινίς, απολύτως κανένα πρόβλημα. Είναι τόσο φυσιολογική όσο οποιαδήποτε άλλη κύηση. Και μπορώ να σας πω με βεβαιότητα πως είναι αγόρι. Όπως φαίνεται θα γεννήσετε ένα υγιέστατο αγοράκι. Είστε ήδη στον έκτο και δεν θα αργήσει καθόλου να ολοκληρωθεί αυτή η γέννα.

Όταν ξύπνησε την επόμενη μέρα έψαξε με αγωνία την κοιλιά της. Η έμπυρη βελόνα δεν της είχε αφήσει το παραμικρό σημάδι λες και ήτανε το ίδιο το χέρι του Θεού που χώθηκε στην κοιλιά της κι όχι μια έμπυρη βελόνα. Σκέφτηκε πως όλα ήτανε ένα όνειρο πως γιατρός Κ. δεν υπήρχε και ουδέποτε υπήρξε. Πως κανένας γιατρός δεν θα μπορούσε να είναι σαν

τον Κ. και άρα ο Κ. σίγουρα δεν είναι για-
τρός αλλά δεν είναι και τίποτα άλλο. Και
σαφώς δεν θα μπορούσε να είναι έγκυος,
πώς θα μπορούσε άλλωστε όταν η ίδια
αγνοεί την όποια ύπαρξη του πατέρα,
όταν η ίδια η βραδιά της σύλληψης παρα-
μένει κάτι το ομιχλώδες κάτι το σκοτεινό
μιαν απουσία εντέλει. Όλα ήτανε ένα γλυ-
κό όνειρο. Ένα όνειρο ήτανε όλα.

Η γέννα

Όταν ξύπνησε είχε την εντύπωση πως
όλα ήτανε ένα όνειρο. Όμως η πρωινή
αναγούλα και ο βασανιστικός εμετός που
παραλίγο να την πνίξει τη διαβεβαίωσε
πως η κύησή της συνεχίζονταν και πως
τίποτα πια δεν μπορούσε να τη σταμα-
τήσει. Η κύησή της ήτανε ένα τρένο που
ξεκίνησε και θα έφτανε με ωρολογιακή
ακρίβεια στον προορισμό του. Και όπως
ήθελε να πιστεύει, θα ήτανε μια γιορτή
εκείνη η γέννα. Θα ήτανε μια γιορτή και
μια πραγματική ευτυχία. Πλέον η κοιλιά
της είχε μεγαλώσει κάπως περισσότερο
και οι νυχιές που της ξέσκιζαν το μέσα

της κάθε που το μωρό έκανε την παραμικρή κίνηση έγιναν ακόμα πιο επίπονες μα εκείνη ένιωθε μια περηφάνια για εκείνες τις νυχιές. Ένιωθε περήφανη που τολμούσε να κουβαλήσει μέσα της ένα τόσο επίπονο φορτίο. Ήτανε ένα μαρτύριο εκείνη η κύηση που θα κορυφωνόταν με τη γέννα. Και εκείνη τη στιγμή του υψηλού πόνου θα κέρδιζε την αιωνιότητα. Το παιδί της θα έλαμπε όπως έλαμπε και η βελόνα του γιατρού Κ. όπως έλαμπε και η σύριγγα με το αμνιακό υγρό.

Η ευαισθησία της στο φως βέβαια εντάθηκε όπως αυξήθηκε και η αρχικά ανεπαίσθητη τριχοφυΐα της. Πλέον οι μικρές μικρές τρίχες της κάλυψαν σχεδόν ολόκληρο το σώμα της κάλυψαν το πρόσωπό της και την κοιλιά και την πλάτη της. Μα ήτανε τόσο μαλακή στο άγγιγμα ήτανε μεταξένια και δεν την πείραξε καθόλου αυτή η αλλαγή. Ούτε την πείραξε και εκείνη η ελαφριά κλίση του σώματός της προς τα μπρος που πιθανολογούσε ότι προερχότανε από το βάρος της κοιλιάς της.

Ο γιατρός Κ. την έπεισε πως ήτανε καλύτερα να γεννήσει με τεχνητούς πόνους και έτσι προγραμματίσαν τη γέννα για τις 14 Δεκεμβρίου του σωτήριου εκείνου έτους. Όταν έφτασε στο ιατρείο του ο γιατρός Κ. την περίμενε καπνίζοντας σιωπηλός. Την καλησπέρισε ευγενικά και της ζήτησε να γδυθεί όπως της είχε ζητήσει να γδυθεί και στην προηγούμενη συνάντησή τους σχεδόν τρεις μήνες πριν. Γδυθείτε σας παρακαλώ και ξαπλώστε. Και εκείνη γδύθηκε πειθήνια και ο γιατρός Κ. τής πέρασε μια σειρά ηλεκτροδίων γύρω από την κοιλιά της και της ετοίμασε μια ένεση που την έχωσε με σταθερότητα στην κοιλιακή της χώρα που τώρα έμοιαζε με έναν θολωτό τάφο. Ένωσε την κοιλιά της να χτυπά όπως χτυπούσε η καρδιά της όπως χτυπούσαν τα μηλίγγια της σαν ένα ταμπούρλο που ξεκίνησε σιγανά και όλο επιτάχυνε και επιτάχυνε ο χτύπος του. Ο γιατρός Κ. άναψε μερικά κεριά κι έτσι φωτίστηκε ακόμα περισσότερο το δωμάτιο. Ήτανε μια ιεροτελεστία εκείνη η γέννα. Το ταμπούρλο χτυπούσε και όλο χτυπού-

σε τα κεριά τρεμόσβηναν και ο γιατρός Κ. άρπαξε ένα νυστέρι μέσα από τον πύρινο κλίβανο και με το νυστέρι αυτό τής άνοιξε πέρα ως πέρα την κοιλιά της. Η ίδια υπέφερε από φρικτούς πόνους. Γιατί ήτανε δύσκολη πολύ δύσκολη εκείνη η γέννα. Η τομή του γιατρού Κ. έμοιαζε με ένα τεράστιο χαμόγελο στο κάτω μέρος της ολοστρογγυλης κοιλιάς της η οποία με την πάροδο των μηνών πήρε να μοιάζει με έναν φωτεινό ολόφωτο ήλιο και πυρωμένο, όπως πυρωμένο ήτανε το νυστέρι του γιατρού Κ. όπως πυρωμένη ήτανε και η φλόγα εκείνων των κεριών. Με σταθερότητα ο γιατρός Κ. άνοιξε πέρα για πέρα την κοιλιά της και έβγαλε από μέσα τον υιό της.

Ήτανε όμορφο εκείνο το παιδί κάπως σκοτεινό μα όμορφο. Είχε δυο μάτια αγγελικά πέρα για πέρα σφραγισμένα. Τα μικρά κάπως τρίγωνα αυτάκια του καλύπτονταν από την ίδια μαύρη γούνα που κάλυπτε και το υπόλοιπο σώμα του, που κάλυπτε και την κοιλιά του και τα αρκετά πόδια του. Κάτι σαν ουρά κρεμότανε

ανάμεσα στα σκέλια του και έβγαζε τσι-
ριχτές κραυγές αγωνίας που με το ζόρι
ακουγόταν. Ήτανε τόσο μικρό και απρο-
στάτευτο εκείνο το παιδί που σίγουρα θα
ήτανε ο γιος της. Μέσα από το στόμα του
έβγαιναν δύο ζεύγη από φιλντισένιους
κυνόδοντες που γυάλιζαν πάλλευκοι στο
φως των κεριών. Οι κυνόδοντες έμοιαζαν
ακόμα να λαμπυρίζουνε στο μισόφωτο
του δωματίου. Ο γιατρός με κάποια ευ-
λάβεια ζήτησε από τη μητέρα να κόψει
τον λώρο με τα δόντια της. Είναι κάτι που
κάθε μητέρα πρέπει να κάνει, είναι μια
μοναδική στιγμή στη μητρότητα τής είπε.
Τύλιξε αμέσως το μωρό σε μια πάλλευκη
κουβέρτα και το απέθεσε στην αγκαλιά
της. Ύστερα έκλεισε το χάσμα της κοιλιάς
της με την ίδια ευκολία που το άνοιξε. Το
χαμόγελο της κοιλιάς της σφάλισε σαν
ένα μεταλλικό φερμουάρ. Δεν μοιάζει κα-
θόλου σε σας δεσποινίς, πρέπει να πήρε
από τον πατέρα του. Κι εκείνη σκεφτό-
ταν πως αυτή η γέννα ήταν η απόλυτη
ολοκλήρωση μιας σκοτεινής σύλληψης
και ένιωσε τόσο ευτυχισμένη που εκείνη

η αίσθηση της απουσίας τη στιγμή της σύλληψης οδήγησε στη βέβαιη παρουσία εκείνου του παιδιού. Στο πρόσωπό του μπορούσε να διακρίνει το πρόσωπο του εραστή της. Το χαμόγελο που έσκισε το πρόσωπό της ήτανε το ίδιο ακριβώς το ίδιο με την τομή της κοιλιάς της. Και το χάσμα του προσώπου της δεν έκλεινε δεν έκλεινε και κανένας γιατρός, ούτε ο ίδιος ο γιατρός Κ., δεν μπορούσε να το κλείσει. Έτσι βούλιαξε στη σκοτεινή ευτυχία της και όταν άνοιξε τα μάτια της βρισκότανε πάλι στο κρεβάτι της.

Τα παντζούρια του διαμερίσματός της ήτανε κατεβασμένα και η ίδια ένιωσε να ξυπνά από έναν βαθύ λήθαργο. Σε ένα παιδικό κρεβατάκι βρισκότανε δίπλα στο κομοδίνο της φασκιωμένο το μωρό της. Τσίριζε γιατί πεινούσε κι εκείνη με απόλυτη φυσικότητα, αφού έβγαλε το μωρό από το κρεβατάκι του, έπεσε στα τέσσερα και το άφησε να βυζάζει με λαιμαργία και από τα επτά στήθη της. Το μωρό τη δάγκωνε όλο τη δάγκωνε μα εκείνη ήτανε ευτυχισμένη.

Παιδικότητα

Ήταν η αβρότητα του προσώπου της και το ταπεινό της μειδίαμα. Το μισό της πρόσωπο κοιτούσε στο επέκεινα ενώ το άλλο μισό κοιτούσε με αβάσταχτη μητρότητα τον υιό της να βυζαίνει λαίμαργα. Και τα εφτά στήθια της ήταν πνιγμένα στο γάλα. Και δαγκωμένα. Γιατί η λαιμαργία του ήτανε ακόρεστη με αποτέλεσμα να πληγιάζει ολοένα και βαθύτερα τις θηλές της και πριν προλάβουνε να κλείσουνε τούτες οι πληγές να τις πληγιάζει πάλι. Κάποιες μέρες γύρω από τις θηλές της υπήρχανε τεράστιες μελανιές που με τον καιρό κιτρίνιζαν και αργούσανε να φύγουν. Όμως εκείνη ήτανε ευτυχισμένη μέσα στην ολόκληρη αυτή της γέννας.

Το παιδί δεν άργησε να ανοίξει τα μάτια του. Ύστερα από τον πρώτο μήνα που ελάχιστα μπορούσε να στηριχτεί στα πόδια του, απέκτησε εντέλει τον πλήρη έλεγχο των σωματικών του ικανοτήτων. Η ταχύτητα των κινήσεών του ήτανε εντυπωσιακή καθώς μπορούσε να εμφα-

νιστεί και να εξαφανιστεί σε κλάσματα δευτερολέπτου και κανένας θόρυβος δεν μπορούσε να προδώσει την παρουσία του. Μπορούσε ακόμα με χάρη να προχωρήσει πάνω στο νερό. Μπορούσε ακόμα να δει μέσα στο σκοτάδι και τα μάτια του σαν να φωσφόριζαν κι αν δεν υπήρχε το τρίγωνο σχήμα των αφτιών του και το φώσφορο των ματιών του κανείς δεν θα μπορούσε να αντιληφθεί την παρουσία του κι η παρουσία του έπρεπε να γίνει αντιληπτή γιατί το παιδί αυτό γεννήθηκε για να γίνει αντιληπτή η παρουσία του. Δεν υπήρχε για κανέναν άλλον λόγο αυτό το παιδί. Υπήρχε γιατί ήτανε μια παρουσία μέσα στην απουσία του σύμπαντος.

Το παιδί βέβαια δεν σταμάτησε να βυζαίνει και αρνούνταν να σταματήσει ακόμα και όταν έγινε δύο μηνών και μπορούσε με ευκολία να βρει την τροφή του. Τα δόντια του είχανε μεγαλώσει και οι πληγές στο στήθος της μητέρας του βάθαιναν και όλο βάθαιναν. Υπήρχανε φορές που η μανία των σαγονιών του να κλείσουνε γύρω από τις θηλές της έφερε τέτοια βι-

αιότητα που τα σαγόνια του κλείνανε και χωνότανε βαθιά οι κυνόδοντες στη σάρκα της, τόσο βαθιά που παραλίγο να τις κόβανε τούτες τις θηλές. Μα εκείνη όλα τα υπέμενε με καρτερικότητα γιατί δεν υπήρχε σημαντικότερη περίοδος από την παιδική ηλικία του υιού της. Τα πάντα έπρεπε να λειτουργούν σε απόλυτη συμφωνία με την αρμονία του λόγου του. Γιατί παρ' όλη τη βιαιότητά του ο υιός της ήτανε μιαν ενσάρκωση κι η ίδια ήτανε μια Μαντόνα. Η Μητέρα δεν ήτανε άλλη παρά η ίδια η Μαρία.

Παρότι ο υιός της μεγάλωνε, μαζί του μεγάλωνε και το στήθος της. Μαζί του μεγάλωναν και οι τρίχες της που είχανε καλύψει όλο πια το σώμα της και την έκαναν πραγματικά βελούδινη. Δεν ένιωθε ανάγκη καμία να ντυθεί γιατί οι τρίχες αυτές τής προσέφεραν μια μοναδική ζεστασιά. Τίποτα δεν χρειαζότανε για να καλύψει το εφηβαίο της γιατί το εφηβαίο της καλύφτηκε από την ίδια γούνα που κάλυψε και το υπόλοιπο σώμα της και μόνο τα στήθη της αρνούνταν να καλύψει. Γιατί

τα στήθη της έπρεπε να είναι προσβάσιμα στο στόμα του υιού της που όσο μεγάλωνε πεινούσε όλο και περισσότερο και όσο περισσότερο πεινούσε τόσο περισσότερο μεγάλωναν και τα στήθη της. Τα στήθη της την ανάγκασαν λόγω βάρους πια να περπατά στα τέσσερα και πολλές φορές από την κούραση να αφήνεται να κοιμηθεί. Εκεί στο πάτωμα γιατί δεν είχε τη δύναμη να σηκώσει το βάρος της και το βάρος και των εφτά στήθιών της, να τα σηκώσει και να τα εναποθέσει όλα μαζί στο κρεβάτι ώστε να γιάνουν από τις πληγές τους. Ο σταυρός που κουβαλούσε ήτανε τα εφτά της στήθη.

Κάθε φορά που καθόταν να σκεφτεί την τρυφερότητα που έδειχνε ο υιός της απέναντί της πρώτα σκεφτότανε τούτες τις πληγές. Αυτές οι πληγές ήτανε η βαθύτερη ένδειξη αγάπης που ένας υιός μπορούσε να δείξει στη μητέρα του. Κι είχε ακόμα μια υπέροχη δύναμη τούτο το παιδί. Ο υιός της με τις πληγές αυτές που της κατάφερνε άγγιζε το υψηλό της δημιουργίας. Ο υιός της ήτανε το κέντρο ενός

σκοτεινού σύμπαντος. Το σύμπαν στροβιλίζονταν γύρω του και ο ίδιος μπορούσε με αφάνταστη απλότητα να το αναπτύξει ή να το συμπτύξει. Μπορούσε να το αναπτύξει ή να το συμπτύξει με την ίδια απλότητα που πλήγιαζε το στήθος της μητέρας του. Εκείνες οι πληγές γέμιζαν το πρόσωπό του με μια θεία χάρη γιατί εκείνες οι πληγές ήτανε ο λόγος της ενσάρκωσής του. Εκείνες οι πληγές ήτανε και ο λόγος της δικιάς της ύπαρξης.

Παιδικότητα

Με τον ίδιο τρόπο που απαιτούσε την τροφή του από τα γαλακτοφόρα της στήθη με τον ίδιο τρόπο απαίτησε και το σκοτεινό μουνί της όταν έγινε έξι μηνών. Και το απαίτησε με την ίδια βιαιότητα, το απαίτησε για να το πληγιάσει και να βυθιστεί αχόρταγα μέσα του. Να το πληγιάσει ξανά και ξανά και να το ξαναπληγιάσει πριν ακόμα αυτό προλάβει να γιάνει. Γιατί αυτή ήταν η σκοπιμότητα της υπάρξεώς του. Γιατί έσπερνε πληγιάζοντας γιατί μέσα στις πληγές που κακοφόρμιζαν από

το αδιάκοπο πλήγισμα, από το πλήγισμα που πληγιάζονταν και ξαναπληγιάζονταν, μέσα εκεί αχνοφαίνονταν η αιώνια βασιλεία.

Εκείνη όσο κι αν πονούσε ποτέ δεν του το αρνήθηκε. Το γνώριζε πως δεν της έλαχε να υπάρχει για να του αρνείται, υπήρχε για να του προσφέρει αδιάκοπα ό,τι χρειαστεί. Έτσι προσέφερε αδιάκοπα τον κόλπο της και ο υιός της εναπέθετε μέσα του το σπέρμα του, όπως κάποτε είχε κάνει και ο σκοτεινός πατέρας του, και ο ίδιος έπραττε ό,τι κάθε υιός θα έπραττε από δω και στο έξης: έσπερνε τον ίδιο τόπο που σπάρθηκε και τον έσπερνε για να σπαρθεί ξανά και να φυτρώσει ξανά ο ίδιος.

Έτσι όταν διαπίστωσε πως κυοφορούσε πάλι, μα τη φορά αυτή κυοφορούσε τα παιδιά του παιδιού της, ένιωσε πως βρίσκεται ένα βήμα πιο κοντά στην απόλυτη ολοκλήρωση. Γιατί η μεγαλύτερη ευτυχία της ήτανε η μεγαλύτερη ευτυχία του κι ήτανε πραγματική ευτυχία για τον ίδιο αυτή η θεία συνύπαρξη με το πρόσωπο

της μητέρας που μεταμορφώνονταν σιγά σιγά και θα γινότανε η Μητέρα.

Η κύηση αυτή ήταν ακόμα πιο επώδυνη από την προηγούμενη, η κύηση αυτή ήτανε πιο επώδυνη από κάθε προηγούμενη κύηση, μα από τούδε και στο εξής κάθε κύηση θα ήτανε επώδυνη και ακόμα πιο επώδυνη από την προηγούμενη και από κάθε προηγούμενη γιατί ο υιός της δεν θα σταματούσε να τη γονιμοποιεί. Ο υιός της θα πλήγιαζε ασταμάτητα το μουνί της και το νέο τέκνο της ή πιθανώς τα νέα τέκνα της θα πλήγιαζαν και αυτά με τη σειρά τους τα στήθια της που απ' τη στιγμή που γέννησε το πρώτο της τέκνο θα συνέχιζαν ασταμάτητα να πληγιάζονται.

Καθώς η κύησή της συνεχίζονταν την εμφάνισή του έκανε πάλι ο γιατρός Κ. Ο γιατρός Κ. βέβαια εμφανίστηκε ελάχιστα για να εξαφανιστεί αμέσως μετά και να μην εμφανιστεί ποτέ ξανά γιατί τούτη τη φορά καθόλου δεν χρειάστηκε η βοήθειά του. Ήτανε ξεκάθαρο πως τα παιδιά στην κοιλιά της ήτανε δύο και σχίζανε με

διπλάσια μανία το μέσα της και η ίδια τα αγαπούσε αυτά τα παιδιά γιατί αγαπούσε τον υιό της και τα παιδιά αυτά ήτανε παιδιά του άρα ήτανε αδύνατο να μην τα αγαπάει. Τα αγαπούσε αυτά τα παιδιά γιατί ήτανε παιδιά της μα κυρίως γιατί ήτανε παιδιά του. Έτσι ο γιατρός Κ. δήλωσε μοναχά πως η κύηση ήτανε φυσιολογική όσο φυσιολογική μπορεί να είναι μία κύηση καθώς κάθε κύηση είχε ως σκοπό την ατέρμονη δημιουργία κι άλλων κι άλλων κυήσεων. Το επικίνδυνο θα ήτανε οι κυήσεις αυτές να σταματήσουν. Η κύησή σας λοιπόν εξελίσσεται κανονικά. Και είμαι σχεδόν βέβαιος πως δεν θα χρειαστείτε ξανά τη βοήθειά μου.

Έτσι ο γιατρός Κ. εξαφανίστηκε λες και δεν υπήρξε ποτέ γιατρός με το όνομα Κ. Απλά εξαφανίστηκε για να μην υπάρξει ποτέ γιατρός με αυτό το όνομα.

Οι μεταμορφώσεις του σώματός της βέβαια συνεχίστηκαν και στη δεύτερη κύηση οπότε και παγιώθηκαν και απέκτησαν χαρακτήρα μόνιμο. Από τη στιγμή που

το βάρος των στήθιών της την έριξε στα τέσσερα ποτέ ξανά δεν σηκώθηκε. Αδυνατούσε να ανέβει στο οποιοδήποτε κρεβάτι του διαμερίσματός της, ακόμα και σε κάποιον καναπέ. Έτρωγε στο πάτωμα, στο πάτωμα χάριζε το σώμα της στον υιό της. Στο ίδιο πάτωμα αφόδευε και κοιμόταν και αργότερα όταν χρειάστηκε να γεννήσει και τα νέα τέκνα της στο ίδιο πάτωμα τα γέννησε.

Όταν ένιωσε πως έπρεπε να γεννηθούν τα νέα τέκνα της συνειδητοποίησε πως πεσμένη στα τέσσερα ήτανε πολύ εύκολο να ολοκληρώσει τη γέννα της χωρίς την παραμικρή βοήθεια. Με φυσικότητα έκοψε τον λώρο με τα δόντια της και με την ίδια φυσικότητα τάισε και τάιζε τα μωρά της που χώθηκαν λαίμαργα μέσα στα εφτά της στήθια και τα πλήγιαζαν. Με την ίδια φυσικότητα ο υιός της έπαιρνε και ξανάπαιρνε το μουνί της και η ίδια κυοφορούσε και γεννούσε ασταμάτητα μέχρι που δεν υπήρχε πια θηλή για να ταΐσει άλλο τα παιδιά της. Μέχρι που το σώμα της δεν μπορούσε άλλο τίποτα να

γεννήσει και τίποτα να ταΐσει. Το σώμα της μπορούσε μόνο ελλείψει τροφής να ταϊστεί στα ίδια τα παιδιά της, σ' αυτά που γέννησε και μεγάλωσε.

Το διαμέρισμα

Αν εκείνες τις μέρες άνοιγε κάποιος την πόρτα του διαμερισμάτος της θα έβλεπε το πτώμα μιας γυναίκας να κατασπαράζεται από αρκετές μαύρες γάτες. Κάποιοι μπορεί να έβλεπαν μια μαύρη γάτα να κατασπαράζεται από αρκετές μαύρες γάτες, αλλά η γάτα αυτή θα ήτανε τερατώδους μεγέθους, θα ήτανε μια γάτα που θύμιζε τη λύκαινα που βύζαξε τους ιδρυτές της αρχαίας πόλης. Κανείς όμως δεν άνοιξε την πόρτα του διαμερισμάτος της κι έτσι κανείς δεν είδε τίποτα.

Όταν ο γιατρός Κ. αμέσως μετά την αμνιοκέντηση τής είπε πως θα γεννήσει αγόρι, αυτή έβαλε τα κλάματα.

VI

το δάσος

Το δάσος

Ένας ήχος κυρίαρχος απλωνότανε παντού γύρω του με μια επιθετικότητα πρωτοφανή με μια επιθετική χωροκατακτητικότητα. Ο ήχος αυτός σηματοδοτούσε μian αδιαμφισβήτητη έλευση που ο ίδιος δεν γνώριζε την προέλευσή της αλλά φαντάστηκε πως η έλευση αυτή ήτανε αναγκαία καθώς ό,τι ερχότανε έπρεπε να έρθει. Η έλευση αυτή ακολουθούσε μια νομοτέλεια που δεν ήτανε απαραίτητο να γνωρίζει κανείς τα επιμέρους χαρακτηριστικά της παρά μόνο το γενικότερο σχέδιο της. Και αυτό το σχέδιο περιλάμβανε τη ριζική αλλαγή του σύμπαντος κόσμου, μian αλλαγή εσωτερική βαθιά εσωτερική όσο και απόλυτα εξωτερική. Τίποτα δεν έμελλε να είναι το ίδιο καθώς τα πάντα θα σταματούσανε να είναι. Αυτή η αλλαγή ήτανε μian αλλαγή που αφορούσε την ουσία της ύπαρξης. _____

Είχε αποφασίσει να κάνει έναν περίπατο και βρέθηκε ξαφνικά σε μια φύση που δεν ταίριαζε καθόλου με τη φύση του. Τα πάντα γύρω του φαινότανε γνώριμα μα καθώς προσπαθούσε να τα πλησιάσει του έμοιαζαν όλο και πιο παράξενα, λες και δεν βρισκότανε τα ίδια εκεί λες και τα ίδια δεν ήτανε παρά οι σκοτεινές τους αντανακλάσεις. Τα πάντα γύρω του μοιάζανε ανάποδα, τα μέσα βγαλμένα έξω, και είχανε μια θέση αντίθετη από αυτήν που έπρεπε να έχουν, είχανε μια θέση ανάστροφη, τη θέση που θα είχανε μέσα σε έναν καθρέφτη. Τα πάντα γύρω του φαινότανε κάπως γνώριμα μα καθώς προσπαθούσε να τα προσεγγίσει αυτά όλο και απομακρύνονταν διατηρώντας σταθερή την απόστασή τους απ' αυτόν. Έτσι ενώ κάθε του βήμα θα έπρεπε να είναι μια πρόοδος, το κάθε βήμα του τον οδηγούσε στην απόλυτη ακινησία σαν να βάδιζε σε ένα κυλιόμενο διάδρομο που παρ' όλη τη σταθερότητα του βηματισμού, παρ' όλη την προσπάθεια που κατέβαλλε για να προχωρά και να μην σταματήσει επου-

δενί να προχωρά, ο διάδρομος τον καταδίκαζε να μένει αμετακίνητος, ακίνητος στο ίδιο ακριβώς σημείο, στο σημείο της αφετηρίας του, λες και τον είχανε καρφώσει με μια πινέζα πάνω σε έναν τεράστιο χάρτη που δεν ήτανε πραγματικός αλλά απλά αντικαθιστούσε την πραγματικότητα, βρισκότανε εκεί που θα έπρεπε εκείνη να βρίσκεται, είχε απλωθεί σαν σεντόνι πάνω της, και κάθε αλλαγή στον δαιδαλώδη αυτόν χάρτη επηρέαζε την ίδια την πραγματικότητα μέχρι που χάρτης και πραγματικότητα ήτανε ένα. Του ήτανε ξένη αυτή η φύση, μια φύση παράξενη. Και ο ίδιος παράταιρος και καρφωμένος μέσα στα σπλάχνα της. Καρφωμένος σαν έντομο με μια μικρή μεταλλική καρφίτσα πάνω σε έναν τεράστιο χάρτη.

Ο ήχος αυτός, ήχος ελεύσιμος, έμοιαζε με ένα δυνατό φτερούγισμα και όλο πλησίαζε και όσο πιο κοντά ερχότανε τόσο περισσότερο διέκρινε κανείς τη μεταλλική χροιά του. Δυο ατσάλινα φτερά που χτυπούσανε στο κέντρο ενός παράξενου σύμπαντος. Τότε κατάλαβε πως αυτό το

γιγάντιο και μεταλλικό αρπαχτικό ερχότανε για να αρπάξει τον ίδιο και να τον ξεσκίσει με τα μεταλλικά του νύχια να τον ξεσκίσει με το ατσαλένιο ράμφος του να του ανοίξει την κοιλιά και να του φάει τη σπλήνα και το συκώτι και ύστερα να πετάξει το κουφάρι του από το τεράστιο ύψος της δολοφονικής του πτήσης. Ο μεταλλικός αυτός ήχος ήτανε η καρδιά ενός Νέου Κόσμου και ο Νέος Κόσμος θα ερχότανε αμέσως μετά τον θάνατό του, γιατί ο ίδιος ήτανε η προσωποποίηση ενός κόσμου φθαρμένου και ξεπεσμένου. Το σεντόνι του Νέου Κόσμου ήρθε να καλύψει όλη τη φθορά του παλιού, ήρθε για να γίνει ένας απόλυτος κοσμικός αντικαταστάτης ώσπου καμία σημασία δεν θα είχε αν κάτω από το σεντόνι αυτό, αν κάτω από αυτόν τον χάρτη που λειτουργούσε ως μian απλή αναπαράσταση της πραγματικότητας, υπήρχε εντέλει η πραγματικότητα ή εάν υπήρχε μονάχα μian αναπαράσταση που έπαιρνε τη θέση της πραγματικότητας, προσποιούμενη την απόλυτη ταύτιση μαζί της. Έτσι ξεκίνησε να

τρέχει και να τρέχει προς την αρχή ενός δάσους που διαγραφόταν αχνά στο βάθος του ορίζοντα. Κι ο ήχος των φτερών άλλαξε μεμιάς και έγινε ένας μεταλλικός καλπασμός.

Βέβαια κανένα άλογο δεν τον κυνηγούσε. Γιατί αν τον κυνηγούσε θα τον είχε ήδη ποδοπατήσει θα τον είχε ήδη λιώσει κάτω από τα ατσαλένια πόδια του κάτω από τα ατσαλένια πέταλά του. Τρέχοντας ασταμάτητα προς το δάσος αδυνατώντας πλέον να εισπνεύσει ή να εκπνεύσει παρατήρησε πως χωρίς αυτός να πλησιάζει το μαύρο που βρισκόταν μπροστά του, εκείνο όλο και τον πλησίαζε και λες και ήθελε ν' ανοίξει τα τεράστια σαγόνια του και να τον καταπιεί. Έτσι το δάσος τον ρούφηξε και αυτός αφέθηκε να ρουφηχτεί αφέθηκε να χωθεί μέσα στο παράταιρο δάσος ενός παράταιρου κόσμου.

Το δάσος το ίδιο ήτανε το κενό γιατί τίποτα δεν υπήρχε εκεί μέσα. Εκεί μέσα υπήρχανε μόνο τα δέντρα και η σιωπή φως δεν υπήρχε ήχος κανένas μόνο η σιωπή

και η υγρασία και οι κορμοί γιγάντιων δέντρων που κανείς δεν μπορούσε ούτε από μακριά να δει το πραγματικό τους ύψος. Έτσι καθώς τα πόδια του πάτησαν το υγρό του δάσους χώμα χώθηκαν μέσα στο χώμα και το χώμα τ' αγκάλιασε με κάποια στοργή και τους προσέφερε ζεστασιά. Και καθώς τα πόδια του ρίζωσαν ο ίδιος πήρε να φυτρώνει. Με έναν ήχο σαν φτερούγισμα πρώτα, έναν ήχο που ο ίδιος αδυνατούσε να ακούσει μα οποιοσδήποτε έξω από το δάσος τον άκουγε να συνοδεύεται απ' τη μεταλλική χροιά του, τον άκουγε σαν καρδιά που χτυπά στα σπλάχνα ενός παράταιρου κόσμου. Κι ύστερα, όταν πήρε να ψηλώνει και να ψηλώνει με ιλιγγιώδη ταχύτητα, ο ήχος αυτός ακουγόταν σαν ένας καλπασμός μεταλλικός, σαν τέσσερα πόδια που θέλανε να λιώσουνε τα πάντα στο πέρασμά τους. Έτσι ο Νέος Κόσμος ρουφούσε μέσα του όλα τα στοιχεία του παλιού και απλώνονταν χωροκατακτητικά και θα απλώνονταν και μέσα του θα φύτρωνε ο Παλιός Κόσμος που θα λεγότανε τώρα Νέος.

Καθώς η ιλιγγιώδης του ταχύτητα τον οδηγούσε σε ένα πάνω που δεν ήξερε ούτε πότε ούτε και πώς θα σταματήσει, σκέφτηκε πως η μόνη ελπίδα του ήτανε οι ξυλοκόποι. Κάθε αρχέγονο δάσος χρειάζεται τους ξυλοκόπους του. Κι αυτοί πάντα έρχονται και πάντα θα έρχονται να γκρεμίσουν κι όχι να χτίσουν. Κι αυτοί πάντα έρχονται να κόψουν ένα ένα όλα τα τεράστια δέντρα αυτού του τέρατος δάσους μέχρι που να μην υπάρχει ούτε ένα, κι ούτε Παλιός ούτε Νέος Κόσμος να υπάρχει, μέχρι που να μην υπάρχει τίποτα. Να υπάρχει μόνο το τίποτα.

